

Monstrosity

Ωδή στην άβυσσο του Τερατώδους

Φοιτήτρια: Ο'Σούλλιβαν Μυρτώ

Επιβλέπων Καθηγητής: Τζιρτζιλάκης Γιώργος

Οι ήρωες του τρόμου ποτέ δεν άλλαξαν. Πάντοτε έχουν μνησικακίες, πάντοτε βρίσκονται σε παράνομα ραντεβού στη μέση του πουθενά, στο απόγειο της νύχτας. Παλεύουν με τις ενοχές και τις νευρώσεις τους, καταπιέζουν τις ορμές και τις επιθυμίες τους, και κυνηγούν πάντοτε τα ίδια όνειρα και έχουν τις ίδιες φιλοδοξίες και πειρασμούς. Συνεχίζουν να ψέλνουν πάνω στην καταπίεση της επιθυμίας, την ενοχή της απόλαυσης και το αξιοθρήνητο σκοτάδι της απάνθρωπης ιστορίας του. Και πάντοτε, πάντοτε, βρίσκουν φρικαλέο θάνατο. Γιατί αν θεωρούμε ότι διαπράττουμε κάποια αμαρτωλή πράξη για την οποία ντρεπόμαστε, τότε ξανά, και πάντοτε, η ύβρις απαιτεί νέμεσις.

Όσο θεωρούμε πως πρέπει να ντρεπόμαστε για τις ορμές μας, αυτές πάντοτε θα μας καταδιώκουν και θα μας τιμωρούν.

Εδώ, ένα νέο σκηνικό ανοίγεται μπροστά μας, μια πλατφόρμα των αισθήσεων, μια αυτοκρατορία όπου όλο και περισσότερο αποκαλύπτονται οι γυμνές και άνευ ορίων ορμές, μια εγκατάσταση, μια δομή, από την οποία προσπαθούμε να εξοστρακίσουμε οποιοδήποτε στοιχείο κοινωνικού περιορισμού και κανόνα, πολιτισμικής νεύρωσης, και μένει το σώμα και οι ορμές του, άνευ σκοπού και παραγωγικότητας, άνευ άγχους και εκπλήρωσης. Ένα συνονθύλευμα που εμπεριέχει την ηθική του ορμέμφυτου, το αγαθό και την άβυσσο του τερατώδους.

Δημιουργούνται θεατρικά σχεδόν σκηνικά, σκηνές και πράξεις και απαλλαγμένες από το φόβο της ζωής και της ασυνέχειάς της, απαλλαγμένες από την ενοχή της απόλαυσης, - όχι επειδή υπάρχει κάποια ανώτερη πια δύναμη ή τρόμος, όχι, επειδή δεν έχει νόημα και σημασία να φοβάται κανείς αυτό που δεν μπορεί να τον αγγίξει.

Εισερχόμαστε λοιπόν στο γιγαντιαίο σκουλίκι- κατακτητή. Πινόμαστε ένα με τον εγκέφαλό του, τα άντερά του και τις πολλαπλές του καρδιές. Μας προστατεύουν τα τοιχώματά του και μέσα είμαστε ασφαλείς από τον έξω κόσμο.

Κάθε ανάγκη, κάθε επιθυμία, κάθε σκέψη και κάθε ορμή μπορούν να πραγματοποιηθούν μέσα στο σκουλήκι, μέσα στο τέρας, χωρίς κανέναν φόβο καταστροφής ή αυτοκαταστροφής, καμία ενοχή απρέπειας και κανέναν αναγκαστικό καθωσπρεπισμό.

Monstrosity

Student: O'Sullivan Myrto

Tzirtzilakis Giorgos

The heroes of the horror will never change. They will always have enemies, always cheat and have middle-in-the-night-rendez-vous, always be at the wrong spot at the wrong time. They will always battle their guilt and neurosis, always oppress their desires and drives, always chase after the same dreams, hopes and temptations. And they always die a horrible death. Because if one is convinced he is a sinner and is ashamed of his actions, every sin needs payment. As long as we are ashamed of our desires, our desires will haunt and punish us.

Here, a new stage opens up. A platform of the senses, a realm where little by little, our naked drives are revealed. A structure which keeps out every social restriction, every limitation, every rule. A mixture which hides the ethics of the impulsive, the virtue of the abyss of the monstrous.

Theatrical scenes reveal themselves, stages and acts that are free from the fear of life and the guilt of desire - not because there is some other higher power or force, no, but because there is no point in fearing something which cannot touch you.

We are entering the giant conqueror worm. We have become one with his mind, his brain, his body and hearts. Its tissue protects us and keeps us safe from the outside world.

Every need, every desire, every thought and every drive can become reality inside the worm, inside this monster, without any fear of destruction or self-destruction, without any guilt or need for purification.

Monstrosity

Ωδή στην άβυσσο του
Τερατώδους

The Worm

Monstrosity

Beforethecity

Το Σκουλήκι

Ωδή στην άβυσσο του Τερατώδους

Τα Παρασκήνια

Περιεχόμενα

7

Το Σκουλήκι

The Worm

The Conqueror Worm, Edgar Allan Poe

Το Σκουλήκι Κατακτητής, Edgar Allan Poe

Σημειώσεις πάνω στο σκουλήκι

Ένα και ένα κανουν τρέλα

Τελευταίες σημειώσεις

25

Ωδή στην άβυσσο

του

Τερατώδους

Monstrosity

Homo Mechanicus

Contents

123

Τα Παρασκήνια

Beforethecity

Το Τέρας

Η επιστροφή του απωθημένου

Απο το μεταμοντέρνο υποκείμενο στο

υπερμοντέρνο ζόμπι.

Αν είμασταν δραματικοί

Συνομιλίες αγωνίας μεταξύ του παλιού και του

νέου

ή ωδή στην ξεφτίλα

βιβλιογραφία

The WormTo Σκουλήκι

“The Conqueror Worm”
Edgar Allan Poe

*Lo! 'tis a gala night
Within the lonesome latter years!
An angel throng, bewinged, bedight
In veils, and drowned in tears,
Sit in a theatre, to see
A play of hopes and fears,
While the orchestra breathes fitfully
The music of the spheres.*

*Mimes, in the form of God on high,
Mutter and mumble low,
And hither and thither fly-
Mere puppets they, who come and go
At bidding of vast formless things*

*That shift the scenery to and fro,
Flapping from out their Condor wings
Invisible Woe!*

*That motley drama- oh, be sure
It shall not be forgot!
With its Phantom chased for evermore,
By a crowd that seize it not,
Through a circle that ever returneth in
To the self-same spot,
And much of Madness, and more of Sin,
And Horror the soul of the plot.*

*But see, amid the mimic rout
A crawling shape intrude!
A blood-red thing that writhes from out
The scenic solitude!
It writhes!- it writhes!- with mortal pangs
The mimes become its food,
And seraphs sob at vermin fangs
In human gore imbued.
Out- out are the lights- out all!
And, over each quivering form,
The curtain, a funeral pall,
Comes down with the rush of a storm,
While the angels, all pallid and wan,
Uprising, unveiling, affirm*

*That the play is the tragedy, "Man,"
And its hero the Conqueror Worm.*

«Το Σκουλήκι Κατακτητής»
Edgar Allan Poe

Τι Χαρά! Σήμερις είναι γιορτή
μοναδική
μες στα έρμα τούτα χρόνια.
Αγέλη Αγγέλων Φτερωτοί
με αιθέρια Πέπλα καλυμμένοι
στα Δάκρυα Πνιγμένοι
κάθονται στο Θέατρο
παράσταση να δουν
γεμάτη ελπίδες μα και φόβους
Κι η Ορχήστρα ταιριαστή
ανασαίνει μουσική
από τις Ουράνιες Σφαίρες

Μίμοι με την μορφή του Ύψιστου Θεού

βογγούν και μουρμουρίζουν
πέρα δώθε πετούν
Μαριονέτες ταπεινές είναι που έρχονται και φεύ-
γουν
στο κάλεσμα ασώματων πλασμάτων
που διαταράσσουν το σκηνικό
και με το χτύπημα των Κονδόρειων Φτερών τους
απέραντη Δυστυχία σκορπίζουν

Τούτο το ανομοιόμορφο Δράμα
Να' στε σίγουροι
κανείς δεν θα ξεχάσει !
Με το Φάντασμά του κυνηγημένο
από πλήθος που δεν μπορεί να το πιάσει
ανάμεσα σε κύκλο που πάντα
στο ίδιο του σημείο ξαναγυρνάει
Και συνέχεια ανδριώνεται
απο την Τρέλλα , την περίσσια Αμαρτία
και τον Τρόμο

Αλλά κοιτάξτε !
Μέσα στων μίμων τον κύκλο
ένα πλάσμα σέρνεται να μπει
Αιμόφυρτο κόκκινο πράγμα
από τα παρασκήνια
σέρνεται και όλο σέρνεται
Οι μίμοι με κραυγές αγωνίας

γίνονται βορά του
και κλαίνε τα σεραφείμ
που δόντια τρωκτικού
βάφονται με πηχτό ανθρώπινο αίμα

Έσβησαν – όλα τα φώτα έσβησαν
Και πάνω από κάθε τρεμουλιαστή φιγούρα
η αυλαία, νεκρών σεντόνι,
πέφτει με την δύναμη καταιγίδας
ενώ οι άγγελοι, χλωμοί κι ασθενικοί ,
ανασηκώνονται
χωρίς πέπλο να τους καλύπτει
επιβεβαιώνουν
ότι το έργο είναι η τραγωδία «Άνθρωπος»
και ήρωας το σκουλήκι Κατακτητής

απόδοση στα ελληνικά Μαρία Ροδοπούλου

Σημειώσεις πάνω στο σκουλήκι

Η ζωή λοιπόν είναι μια σκηνή σε ένα σύμπαν που γίνεται ένα θέατρο. Οι άνθρωποι-ηθοποιοί εμφανίζονται μπροστά από ένα πλήθος αγγέλων, οι οποίοι γνωρίζουν -ακόμα και πριν από την έναρξη του έργου - πως η τραγωδία θα τελειώσει με το θάνατο των ηθοποιών, με ένα εφιαλτικό και τρομακτικό τέλος.

Οι ηθοποιοί είναι μίμοι και υποδύονται τους θεούς, πιστεύοντας πως είναι υπεράνω όλων των υπολοίπων ειδών, μια εικόνα τελειότητας. Η τελειότητά τους όμως διακόπτεται συνεχώς, όταν στην αναζήτηση ενός φαντάσματος, πέφτουν συνεχώς θύματα πειρασμών σε σκηνές που τις παρουσιάζουν δαίμονες με μεγάλα φτερά. Ένα φάντασμα που κουβαλά

τα όνειρα και τις φιλοδοξίες τους, μια ελπίδα για σωτηρία, συγχώρεση και άφεση αμαρτιών, τον ανθρώπινο φόβο για το άγνωστο και το τρομερό. Στην αναζήτηση αυτού του φαντάσματος, οι ηθοποιοί ακολουθούν συνεχώς έναν φαύλο κύκλο και φτάνουν πάντοτε στο σημείο από όπου ξεκίνησαν, γειμίζοντας στο δρόμο τους τη ζωή τους με πειρασμούς και αμαρτίες. Για να πιάσουν το φάντασμα και έτσι να εκπληρωθούν τα όνειρά τους, διαπράττουν ύβρις, αμαρτούν, η ζωή τους γίνεται τρέλα και τρόμος.

Μια κόκκινη μορφή εμφανίζεται στη σκηνή, ένα κόκκινο πράγμα, γλοιώδες και γλιτσερό, δείχνοντας τα κοφτερά δόντια του, και τρώει όλους τους ηθοποιούς, δημιουργώντας μια αιματηρή και τρομακτική εικόνα. Τα φώτα κλείνουν, η αυλαία πέφτει σαν σεντόνι πάνω στην αιματοβαμμένη σκηνή γεμάτη πτώματα και οι άγγελοι φεύγουν εξασθενημένοι προς τα πάνω. Είναι θλιμμένοι, μόλις παρακολούθησαν μια τραγωδία, ένα έργο ονόματι Άνθρωπος, στο οποίο πρωταγωνιστής είναι το σκουλήκι κατακτητής- ο θάνατος.

grand guignol

Όχι πολύ μετά τα χρόνια του Πόε, εμφανίστηκε στα σοκάκια του Παρισιού ένα νέο θέατρο. Το θέατρο του παραλόγου, το θέατρο του τρόμου και της φρίκης, το θέατρο του grand guignol. Η ζωή, για άλλη μια φορά, είναι μια σκηνή σε ένα σύμπαν που είναι ήδη θέατρο, και ο ηθοποιός, από τη στιγμή που εισαχθεί, είναι καταδικασμένος να βρει ένα βάρβαρο και βίαιο θάνατο. Η τραγωδία και η κωμωδία της ζωής, ο τρόμος για το ανήθικο, το απρεπές, το άγνωστο και το θάνατο χλευάζονται μέσα από τις σύντομες και κοφτές σκηνές τρόμου και φρίκης εντός του μικρού θεάτρου.

Οι ηθοποιοί, για άλλη μια φορά, χωρίς αγγέλους να τους παρακολουθούν αλλά δεκάδες θεατές σε πανομοιότυπα καθίσματα, κυνηγούν κάποια σωτηρία, μια εκπλήρωση. Τρέχουν σε έναν κύκλο που δεν τελειώνει, καταδικασμένοι να έχουν για πάντα τους ίδιους φόβους, τις ίδιες ορμές και ενοχές, τις ίδιες επιθυμίες και νευρώσεις. Και πάντα καταλήγουν σε φρικαλέο θάνατο. Συνήθως είναι η ανθρωπίνη μικρότητά τους αυτή που “τιμωρείται”. Η κάθε ύβρις απαιτεί και μια νέμεσις. Σύμφωνα με τους σκηνοθέτες πάντα.

Ο άνθρωπος είναι πια μια μαριονέτα, δεν μπορεί να ελέγξει με κανέναν τρόπο την πορεία και την εξέλιξη της μοίρας του και δεν μπορεί να κάνει αλ-

λιώς από το να αναμένει - με δράμα και με πένθος - το φρικαλέο για αυτόν και διασκεδαστικό για το κοινό του τέλος.

Οι ήρωες του τρόμου ποτέ δεν άλλαξαν. Πάντοτε έχουν μνησικακίες, πάντοτε βρίσκονται σε παράνομα ραντεβού στη μέση του πουθενά, στο απόγειο της νύχτας. Παλεύουν με τις ενοχές και τις νευρώσεις τους, καταπιέζουν τις ορμές και τις επιθυμίες τους, και κυνηγούν πάντοτε τα ίδια όνειρα και έχουν τις ίδιες φιλοδοξίες και πειρασμούς. Συνεχίζουν να ψέλνουν πάνω στην καταπίεση της επιθυμίας, την ενοχή της απόλαυσης και το αξιοθρήνητο σκοτάδι της απάνθρωπης ιστορίας του. Και πάντοτε, πάντοτε, βρίσκουν φρικαλέο θάνατο. Γιατί αν θεωρούμε ότι διαπράττουμε κάποια αμαρτωλή πράξη για την οποία ντρεπόμαστε, τότε ξανά, και πάντοτε, η ύβρις απαιτεί νέμεσις. Όσο θεωρούμε πως πρέπει να ντρεπόμαστε για τις ορμές μας, αυτές πάντοτε θα μας καταδιώκουν και θα μας τιμωρούν.

Τελευταίες σημειώσεις

Ο άνθρωπος ενσαρκώνει τον ίδιο του τον εφιάλτη και τον κουβαλά πάντα μαζί του, ανήμπορος να τον αποβάλλει. Τον βαφτίζει λοιπόν τέρας, δαίμονα, κακό, καθιστώντας τον ως το απόλυτο “Άλλον”, δημιουργώντας το παράδοξο της παλινδρόμησης του “καλού” και του “κακού” μέσα σε ένα σώμα και μία ύπαρξη, καθιστώντας για άλλη μια φορά, με τα λόγια του Καντ, “το ηθικά Αγαθό και το Κακό ως αδιαφοροποίητα”.

Κρύβουμε μέσα μας λοιπόν ένα απόβλητο, ένα “απολεσθέν αντικείμενο”, ένα απεχθές Πραγματικό (ίσως βέβαια το μόνο Πραγματικό), το οποίο δεν είναι τίποτα άλλο από την άλλη όψη του παραδείσου που τόσο επίμονα αναζητούμε, έναν

παραδείσο που χάσαμε για πάντα όταν εισήλθαμε στον κόσμο του λακανικού εγώ και άλλου, τον κόσμο της αναπαράστασης, της αλλοτρίωσης και της γλώσσας.

Η φρίκη είναι το όνομα που δίνουμε στην αβεβαιότητα και την ασυνέχεια της ύπαρξής μας. Είναι ο φόβος και ο τρόμος πως μπορεί να είμαστε κάτι άλλο από αυτό που νομίζουμε ή επιθυμούμε, πως μπορεί να προσβληθούμε από κάτι το οποίο με τόσο σθένος και κόπο έχουμε καταφέρει να αποκρύψουμε και να καταπιέσουμε. Η ετερότητα που κρύβεται μέσα στο εγώ μας αποτελεί τη μεγαλύτερη φρίκη, μία φρίκη που αδυνατούμε να αποβάλλουμε όσο και να μας το υποβάλλουν οι κοινωνικές μας καταβολές, μία φρίκη που αποτελεί ένα κομμάτι αναπόσπαστο από την ύπαρξή μας.

Η Κόλαση είναι το σπίτι του Τέρατος, του Μέγα Αποκρουστικού. Ζει στον τόπο των νεκρών, στον τόπο της τιμωρίας, στον κάτω κόσμο. Στο σύμπαν του τρόμου και της φρίκης. Αν μας πιάσει, θα παγιδευτούμε εκεί για μια αιωνιότητα, θα εγκλωβιστούμε στην αιώνια φωτιά, θα πληρώσουμε για όλες μας τις αμαρτίες. Θα αντικρίσουμε το πιο τρομακτικό καθρέφτισμα αυτού του κόσμου, τη χειρότερη εκδοχή του εαυτού μας.

Δεν προσπαθούμε να δημιουργήσουμε ένα σενάριο εξίσου αιματηρό με το ποίημα ή βίαιο σαν το το θέατρο του grand guignol ή σαν έργα μεταγενέστερα. Θέλουμε επιτέλους να δούμε τι γίνεται αφού πέφτει το τσεκούρι, αφού πεθάνει ο καταραμένος, αφού πυροβοληθεί η αθώα και ιερή κοπέλα και αφού μας καταβροχθίσει το σκουλήκι.

Αφού επέλθει η πολυπόθητη νέμεσις, αφού επιτέλους μπορούμε να απαλλαχθούμε από το φόβο του άγνωστου και του θανάτου, και αφού

απαλλαχθούμε από τον τρόμο της τιμωρίας και τις ενοχές των επιθυμιών μας. Αφού κλείσει λοιπόν η τηλεόραση, αφού τελειώσει το τρομακτικό θέαμα και μαυρίσει η εικόνα ή η σκηνή, τι απογίνονται όλοι αυτοί οι καταραμένοι, οι καημένοι, οι καταδικασμένοι να πεθάνουν, ξανά και ξανά, εγκλωβισμένοι σε έναν φαύλο κύκλο;

Τι γίνονται όλα αυτά τα γνωστά και άγνωστα υποκείμενα που θυσιάζονται ξανά και ξανά στο βωμό της ανθρώπινης μικρότητας; Με αφορμή λοιπόν τη “χωρική” σύγχυση του “καλού” και του “κακού”, θα δημιουργήσουμε και ένα εννοιολογικό συνονθύλευμα, συνονθύλευμα που εμπεριέχει την ηθική του ορμέφυτου, το αγαθό και την άβυσσο του τερατώδους.

Εισερχόμαστε λοιπόν στο γιγαντιαίο σκουλίκι- κατακτητή. Γινόμαστε ένα με τον εγκέφαλό του, τα άντερά του και τις πολλαπλές του καρδιές. Μας προστατεύουν τα τοιχώματά του και μέσα είμαστε ασφαλείς από τον έξω κόσμο. Κάθε ανάγκη, κάθε επιθυμία, κάθε σκέψη και κάθε ορμή μπορούν να πραγματοποιηθούν μέσα στο σκουλήκι, μέσα στο τέρας, χωρίς κανέναν φόβο καταστροφής ή αυτοκαταστροφής, καμία ενοχή απρέπειας και κανέναν αναγκαστικό καθωσπρεπισμό.

Η μεγαλύτερη Κόλαση είναι η ζωή. Η ζωή που απαρνιέται τον εαυτό της, η ζωή που έχει ήδη ενδώσει στο θάνατο, έχει ήδη καταθέσει τα όπλα απέναντι στη φρίκη που δημιουργεί η άρνηση της ύπαρξης.

Τι απομένει πια για το θάνατο; Ποιος τρόμος, ποια φρίκη και ασχήμια είναι αυτή που θα αντικρίσουμε στο θάνατο που δεν την έχουμε ήδη δημιουργήσει στη ζωή;

Monstrosity Η άβυσσος του Τερατώδους

Βρισκόμαστε πια σε μια διάσταση, σε έναν κόσμο, στην οποία το παλιό μοτίβο δεν υπάρχει πια, οι γάμοι, οι απάτες, τα διαζύγια, τα δράματα, τα χρήματα, οι τύψεις, οι αμαρτίες, οι προσπάθειες για σωτηρία και εξιλέωση ταυτόχρονα με τις φιλοδοξίες και τα όνειρα για επιτυχία και δόξα δεν υπάρχουν πια. Οι σαπυρόπερες της καθημερινότητας απελευθερώθηκαν και οι ήρωες δεν έχουν πια να φοβηθούν τίποτα. Μέσα από το έργο, γεννιέται και ένα νέο υποκείμενο, ο ήρωας-μετά, αυτός που βαδίζει με μόνο κινητήρια δύναμη τη βάνουση επιθυμία, το απόβλητο του νου, η βία των ορμών του αλλά και την ηδονή του πόνου της εκπλήρωσής τους.

Ένα νέο σκηνικό ανοίγεται μπροστά μας, μια πλατφόρμα των αισθήσεων, μια αυτοκρατορία όπου όλο και περισσότερο αποκαλύπτονται οι γυμνές και άνευ ορίων ορμές, μια εγκατάσταση, μια δομή, από την οποία προσπαθούμε να εξοστρακίσουμε οποιοδήποτε στοιχείο κοινωνικού περιορισμού και κανόνα, πολιτισμικής νεύρωσης, και μένει το σώμα και οι ορμές του, άνευ σκοπού και παραγωγικότητας, άνευ άγχους και εκπλήρωσης. Ένα συνονθύλευμα που εμπεριέχει την ηθική του ορμέμφυτου, το αγαθό και την άβυσσο του τερατώδους.

Δημιουργούνται θεατρικά σχεδόν σκηνικά, σκηνές και πράξεις και απαλλαγμένες από το φόβο της ζωής και της ασυνέχειάς της, απαλλαγμένες από την ενοχή της απόλαυσης, - όχι επειδή υπάρχει κάποια ανώτερη πια δύναμη ή τρόμος, όχι, επειδή δεν έχει νόημα και σημασία να φοβάται κανείς αυτό που δεν μπορεί να τον αγγίξει.

Homo Mechanicus

“Είμαστε δημιούργημά σας. Είμαστε ο χειρότερος εαυτός σας, η εικόνα που κρύβεται βαθιά μέσα στην αντανάκλαση που αντικρίζετε στον καθρέφτη όταν καλλωπίζεστε. Είμαστε οι μπαμπούλες μέσα στην ντουλάπα σας, τα τέρατα που αντέχετε να βλέπετε μόνο στις μεγάλες και μικρές οθόνες σας.

Εμείς τα αφήσαμε πίσω μας. Δεν νιώθουμε καμία ανάγκη ή υποχρέωση να καλλωπίσουμε το

εξωτερικό μας, όταν, όπως κατά βάθος γνωρίζετε και εσείς και δε διαφέρουμε πολύ σε αυτό, το εσωτερικό μας εσωκλείει όλη την ασχήμια της γύμνιας, όλη την ύπαρξή μας χωρίς τους περιορισμούς της κοινωνίας σας, τις νόρμες σας και τις αυταπάτες σας. Δείτε μας σαν βεβήλωση, σαν αμαρτία προσωποποιημένη. Αποκαλέστε μας τέρατα, εωσφόρος. Είμαστε αυτό που ποτέ δεν τολμήσατε να είστε οι ίδιοι. Με τον αλόγιστο και οργανικό καθωσπρεπισμό σας δημιουργήσατε αυ'το που σας κρατούσε ξύπνιους τα βράδια, το χειρότερο μοντέλο που θα μπορούσε ακόμα να αποκαλέστε άνθρωπος. Δεν μας απασχολεί από τι είναι φτιαγμένη η ύπαρξή μας, θέλουμε μονάχα να τη διαμελίσουμε, να την αλλοιώσουμε, να την διαλύσουμε.

Είμαστε η σάρκα μας. Απόλαυσή μας οι ορμές μας. Δεν νιώθουμε πόνο, δε νιώθουμε φόβο και συμπόνια. Αναζητούμε την έκσταση, την από-

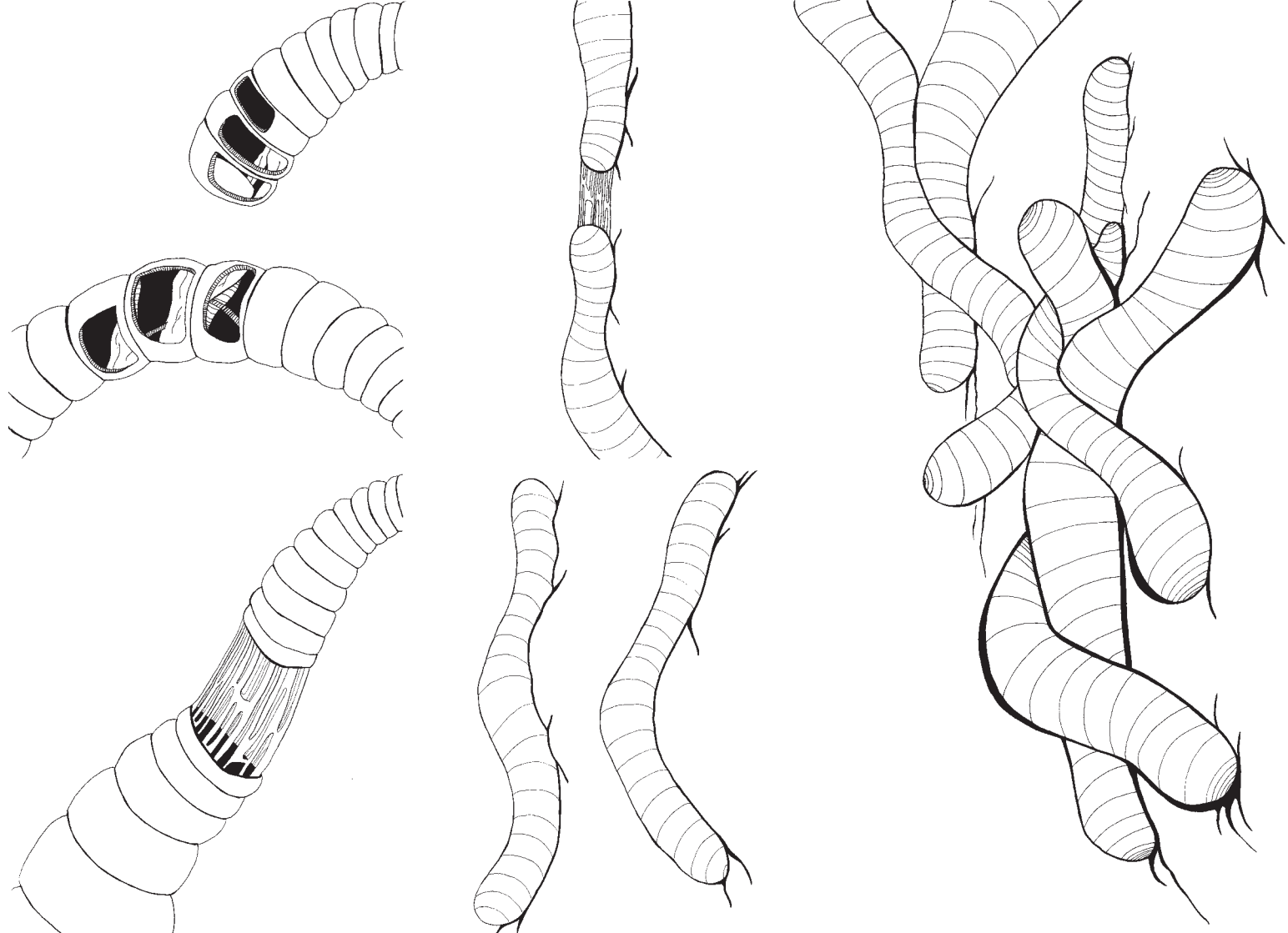
λυτη γύμνια της ύπαρξής μας και τη φρίκη που αυτή συνοδεύει. όπως και ο νους μας, το σώμα μας δεν κουβαλάει τους περιορισμούς σας. Δεν φθειρόμαστε, δεν πεθαίνουμε. Ζούμε και μολυνόμαστε κάθε, κάθε στιγμή. Μολυνόμαστε με το μικρόβιο της έκστασης, της ελευθερίας, της άνευ όρων απόλαυσης.”

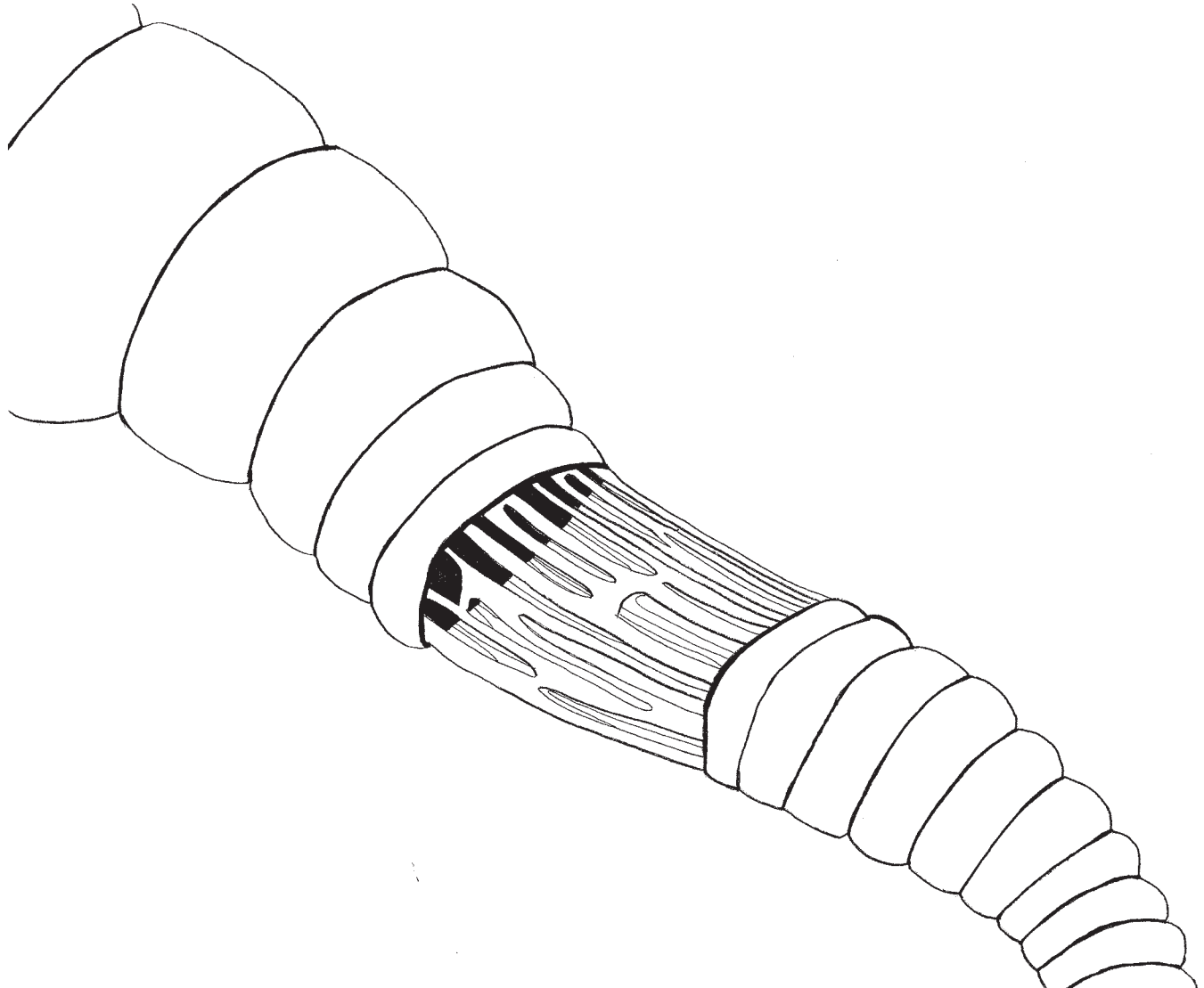
Contents

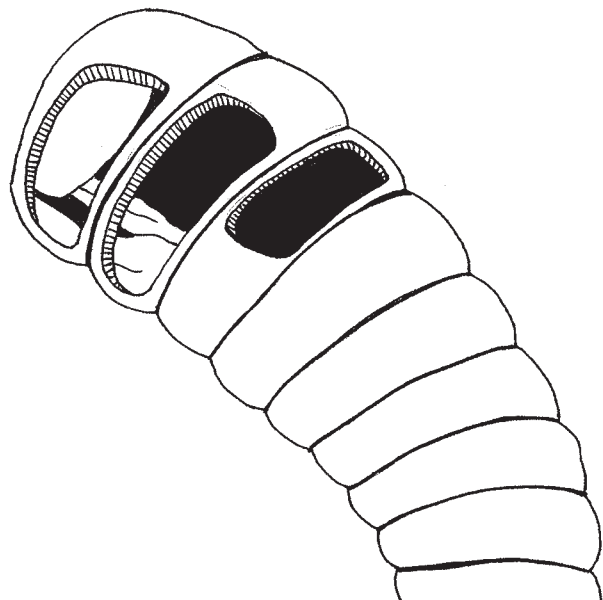
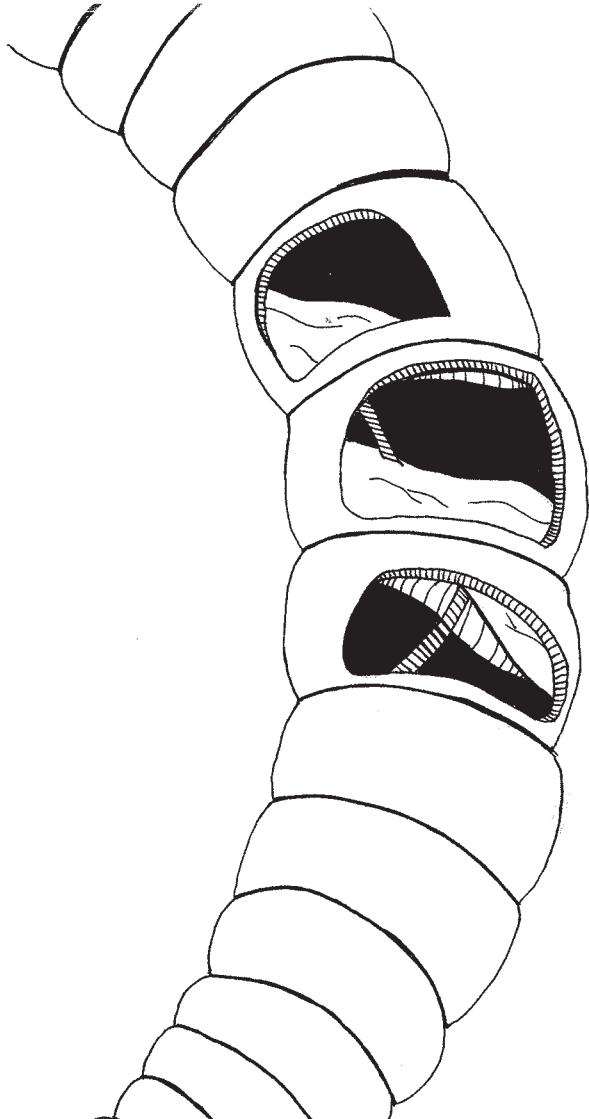
The Nature Hill
The Training Hall
The Play Room
The Fish Tank
The Lick Room
The Spike Hall
The Masturbation Chambers
The Ventilation Room
The Music Room

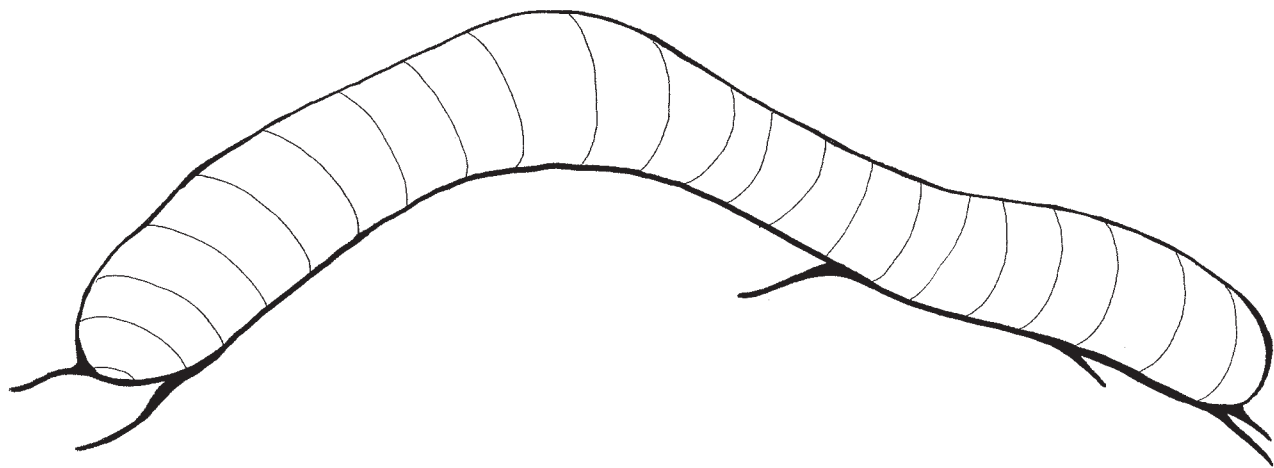
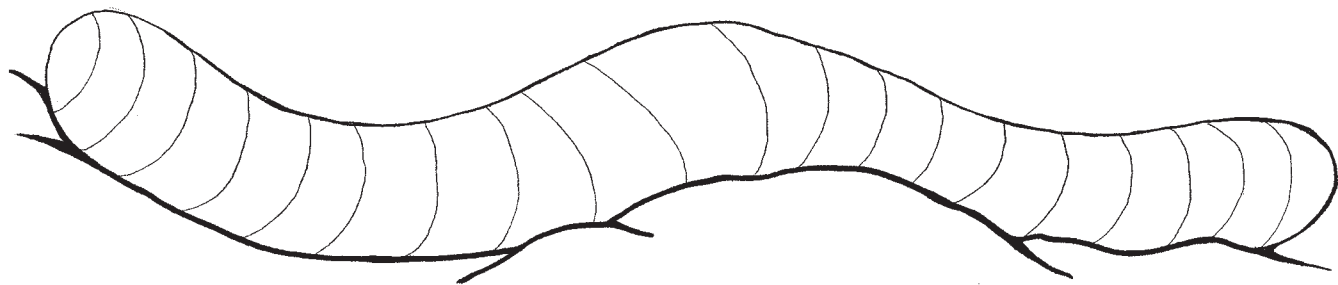
The Pleasure Platform
The Sleeping Camp
The Butcher
The Processor
The Food Saloon
The Course Of Knowledge
The Museum Corridors
The Show
The Theater
The Hygiene Center
The Experiment Corridors
The Doctor's Office
The Panic Room

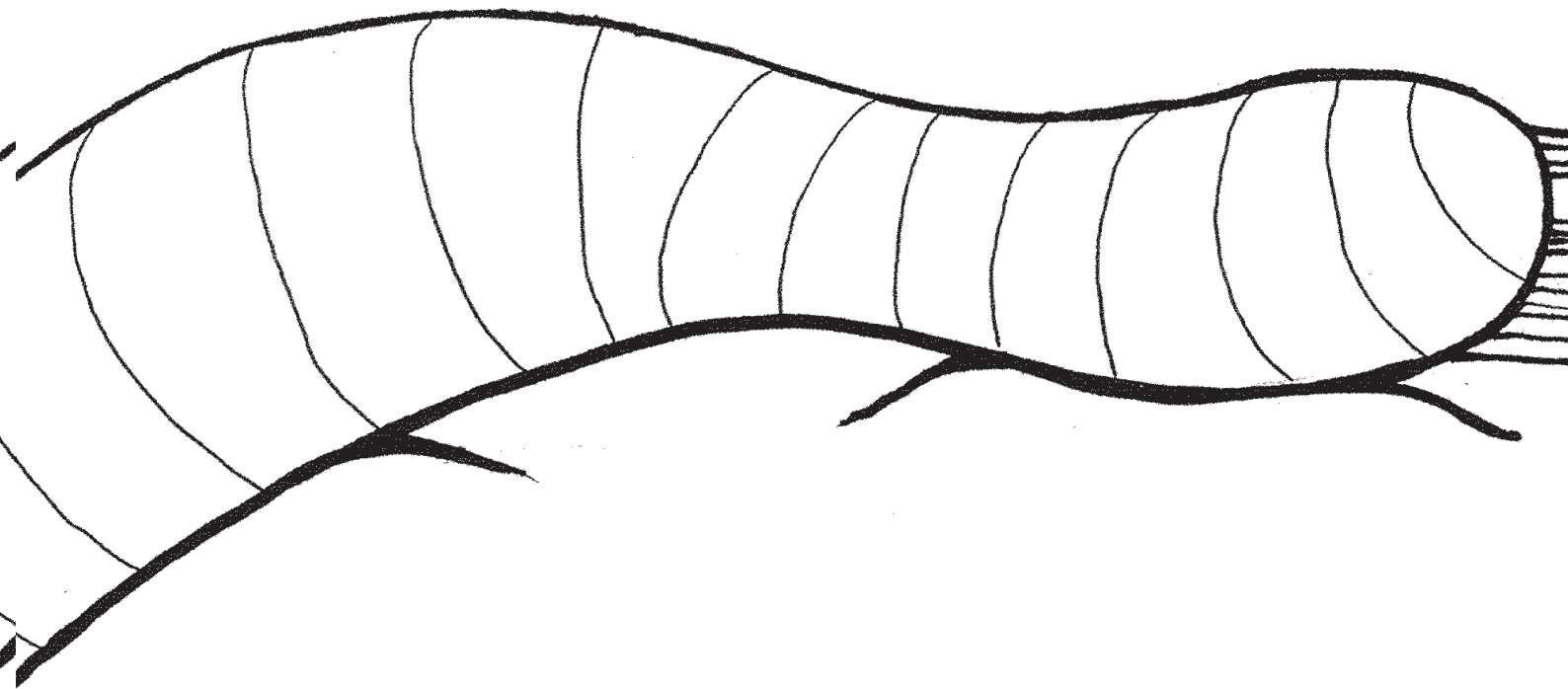
Αν κόψεις ένα σκουλήκι στα δύο, τα κομμάτια του ίσως ζήσουν αυτόνομα. Αν ενώσεις κομμάτια διαφορετικών σκουληκιών, τι γίνεται;

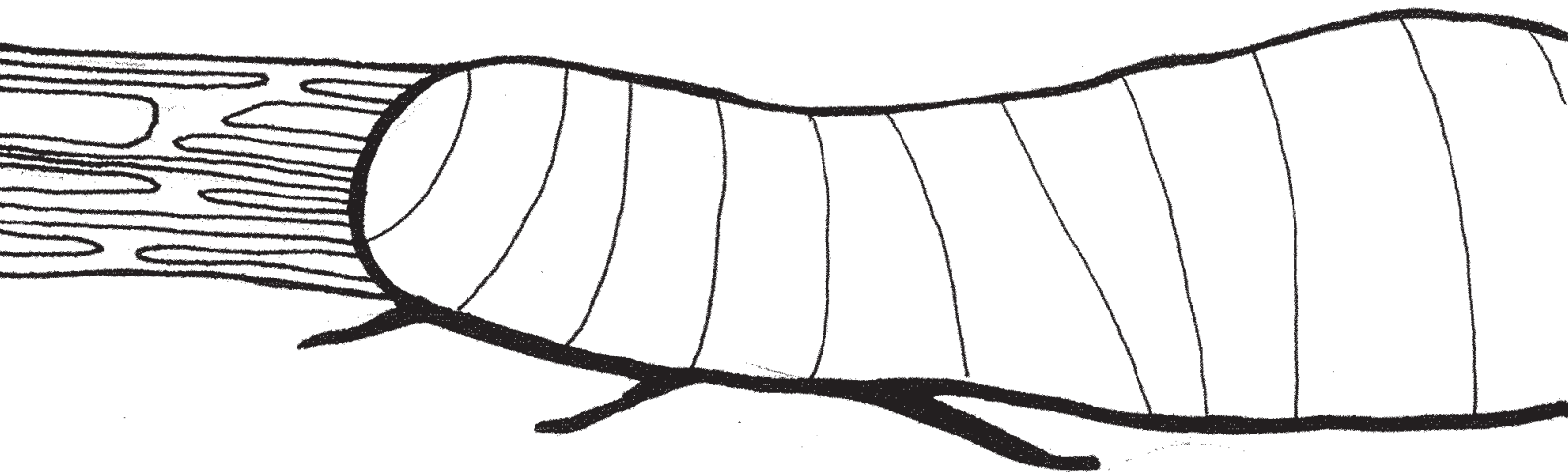

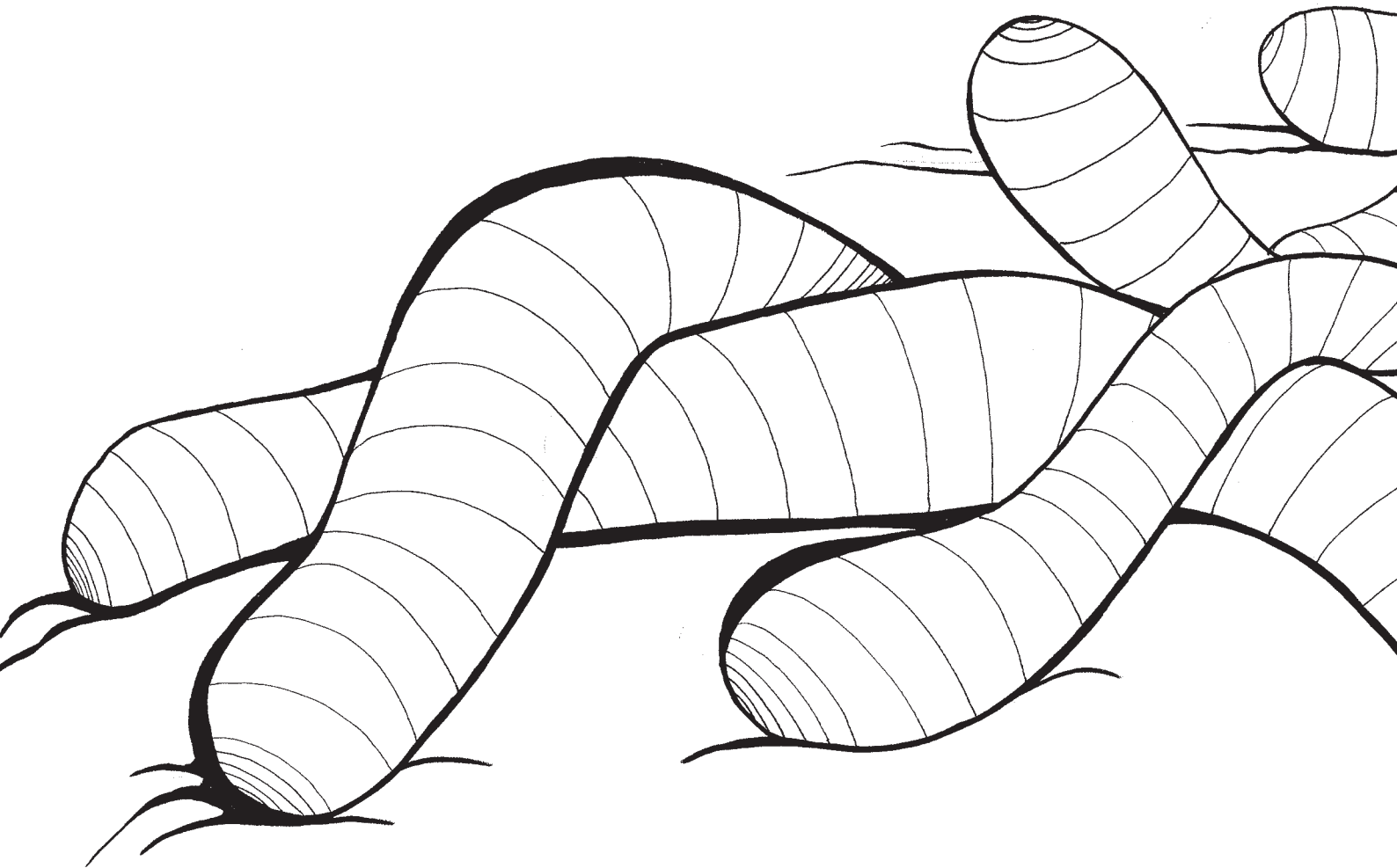

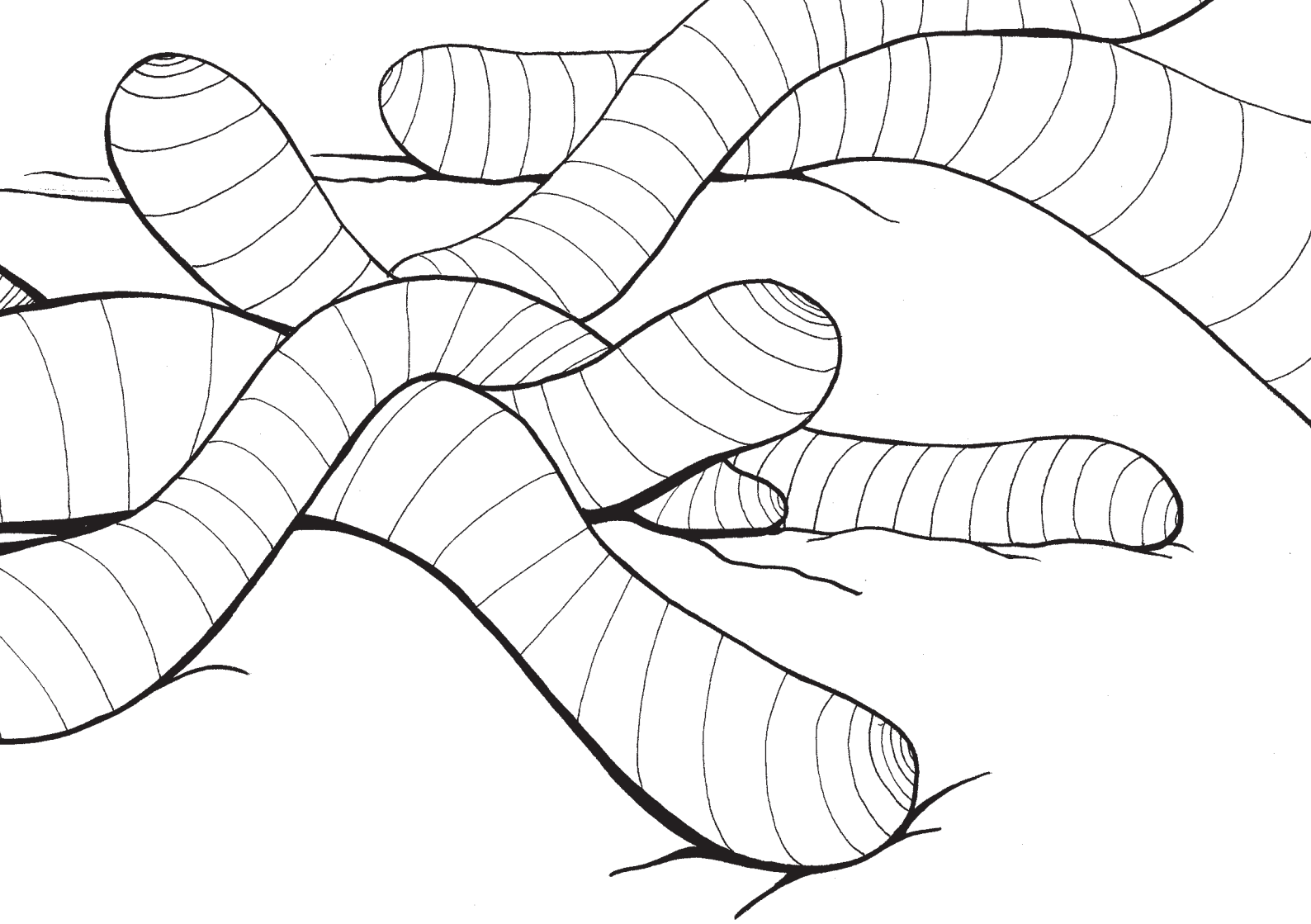

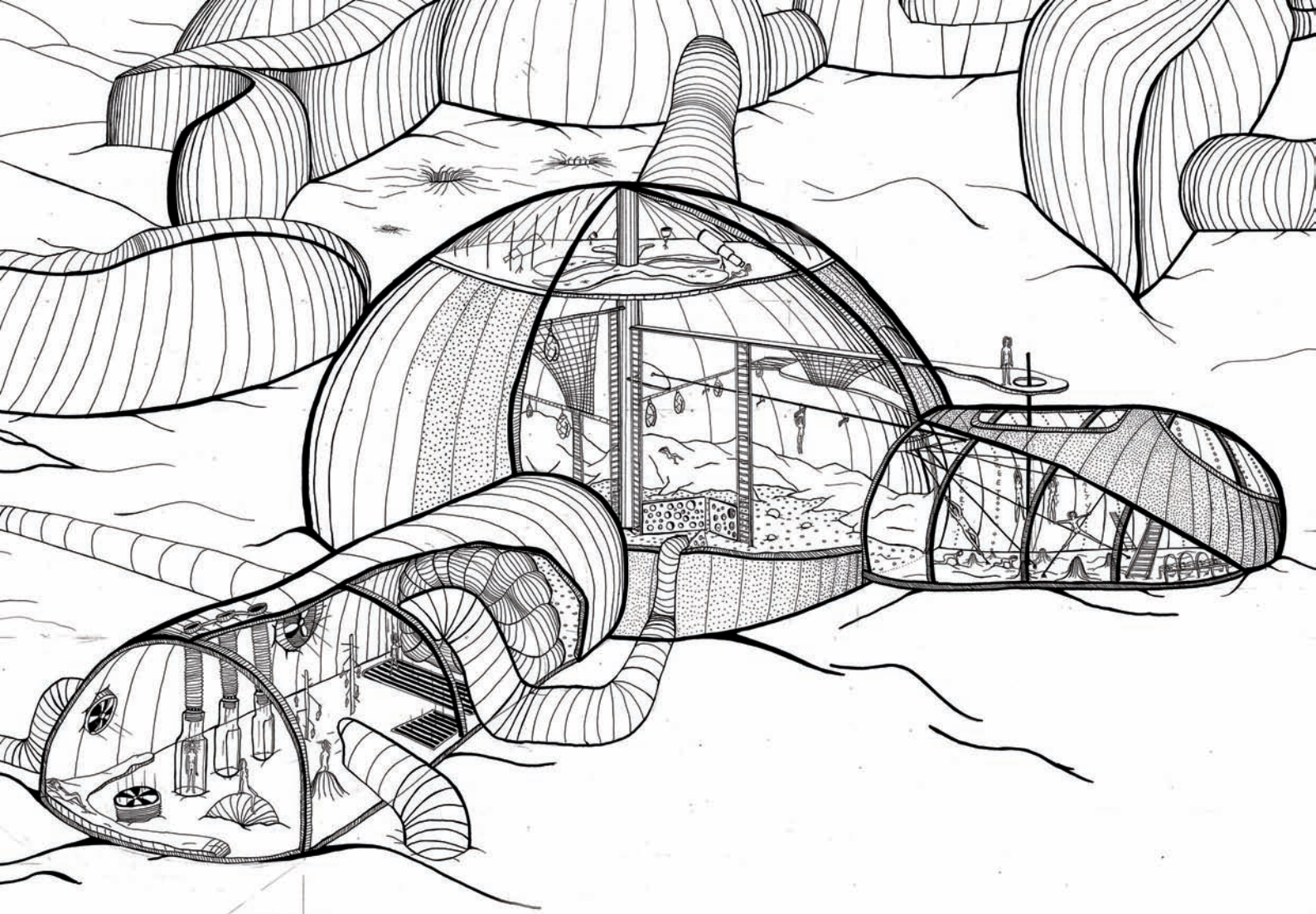

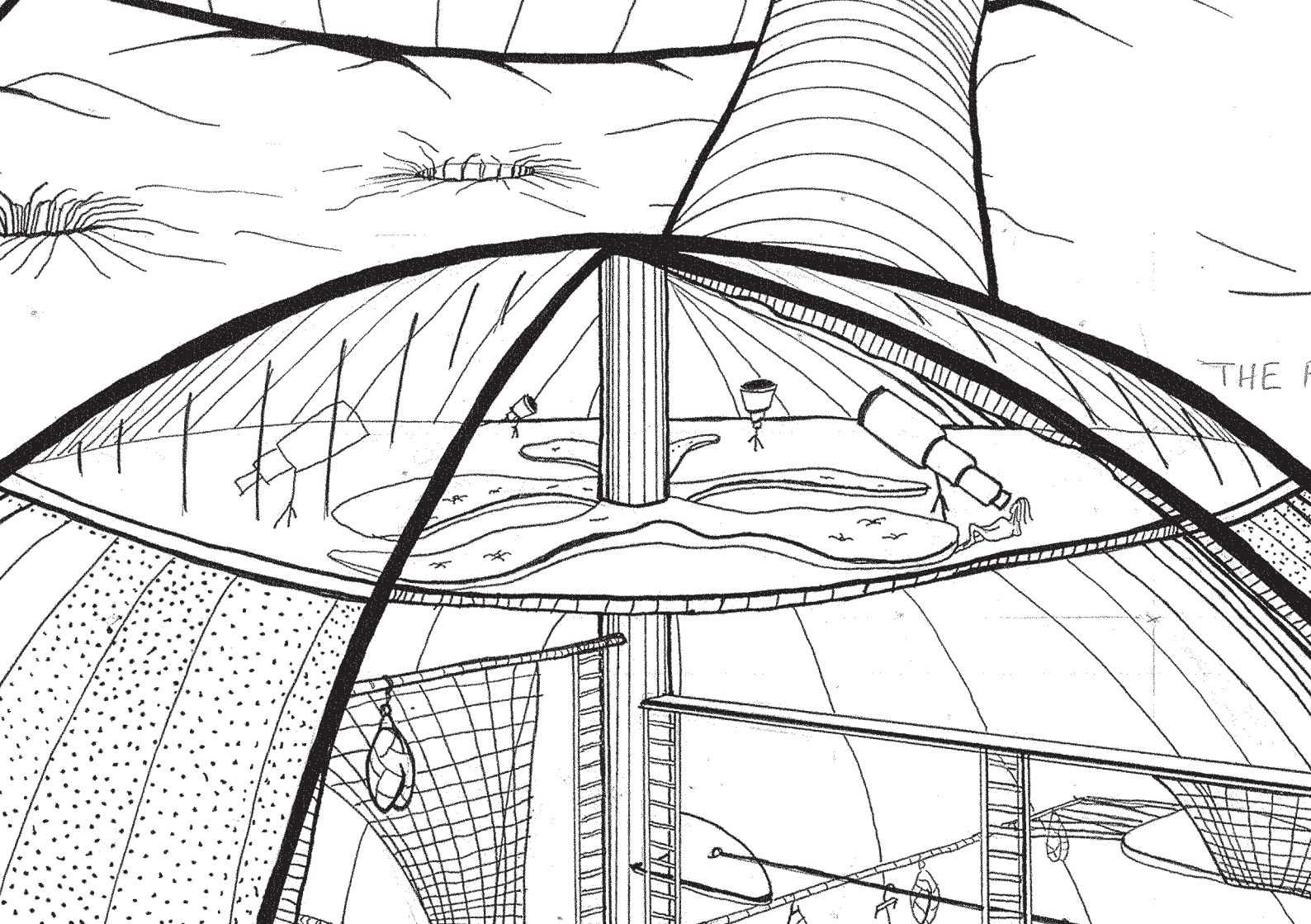

Αν αφουγκραστεί κανείς, θα ακούσει τις σκέψεις, τις συζητήσεις, τις ανάσες των ηρώων μέσα στο σκουλήκι:

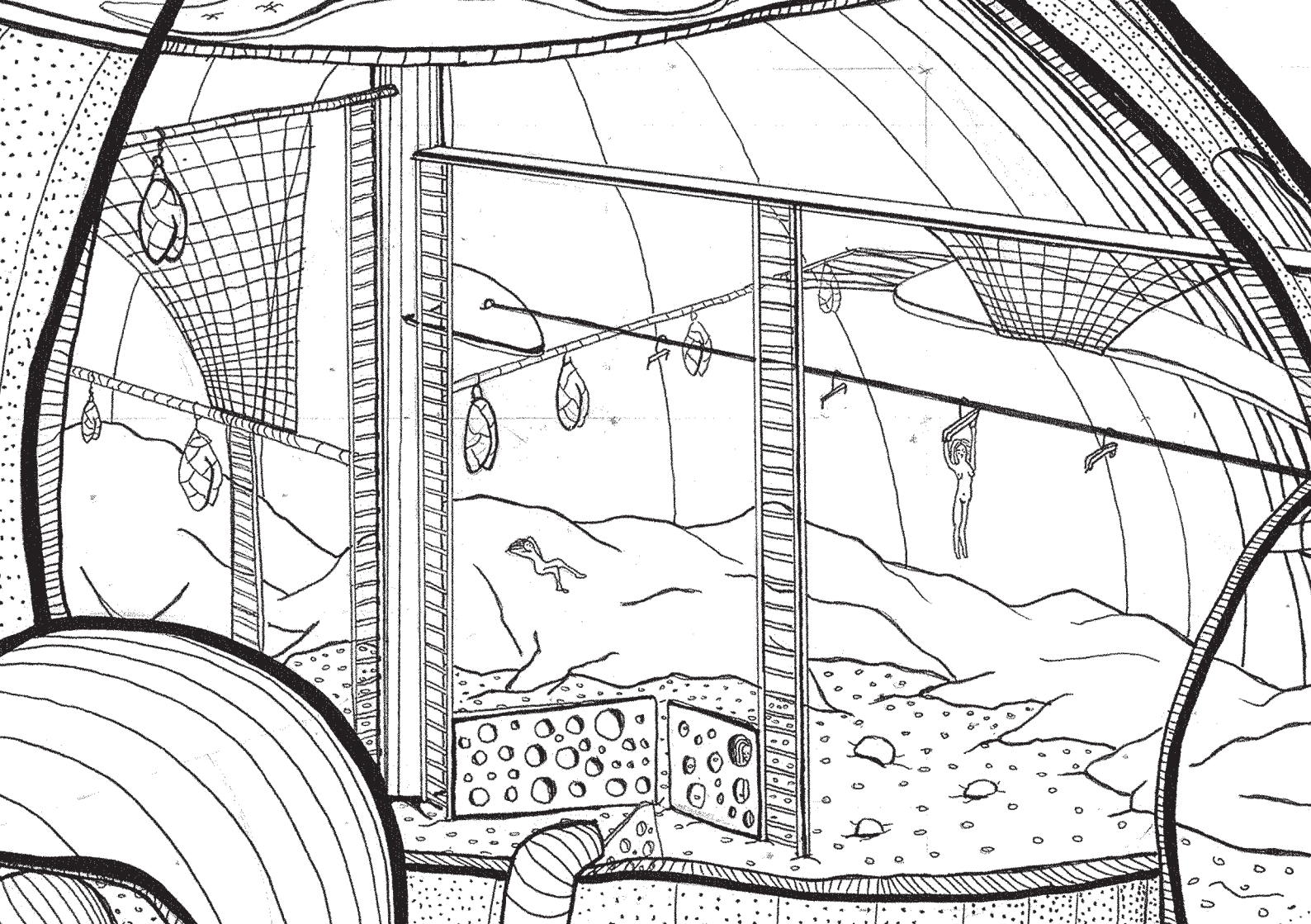
«Αν όμως θέλω να ενδώσω στην απόλαυση, στην ηδονή του παιχνιδιού και του σώματος, το Θόλος της Ηδονής με περιμένει με την αντίστοιχη ανεμελιά και παιδικότητα. Θέλω να κρεμαστώ, θέλω να δω τα άστρα, θέλω να γαμήσω, θέλω να φιλήσω Τα δάκτυλά μου, τα χέρια μου, η ανάσα μου, η γλώσσα μου, τα μάτια μου, η μύτη μου λειτουργούν όλες ταυτόχρονα και λαχταρούν κάθε οσμή, κάθε εικόνα, κάθε υφή και κάθε ήχο που μπορούν να έχουν. Τρέχω από το Θόλο της Ηδονής στην Ωδή της Γλώσσας και του Σάλιου, χορεύω, πηδιέμαι, γλύφω τους άλλους και τα γιγαντιαία γλειφιτζούρια. Μυρίζω κάθε οσμή, κάθε στοιχείο ιδρώτα, απόλαυσης, φαγητού, ανάσας, σώματος και μυαλού στο Θάλαμο Αερίων, όπου μπορώ να αποκλειστώ και να εστιάζω όλες μου τις αισθήσεις στις μυρωδιές που μου προσφέρει η καινούργια μου ζωή»

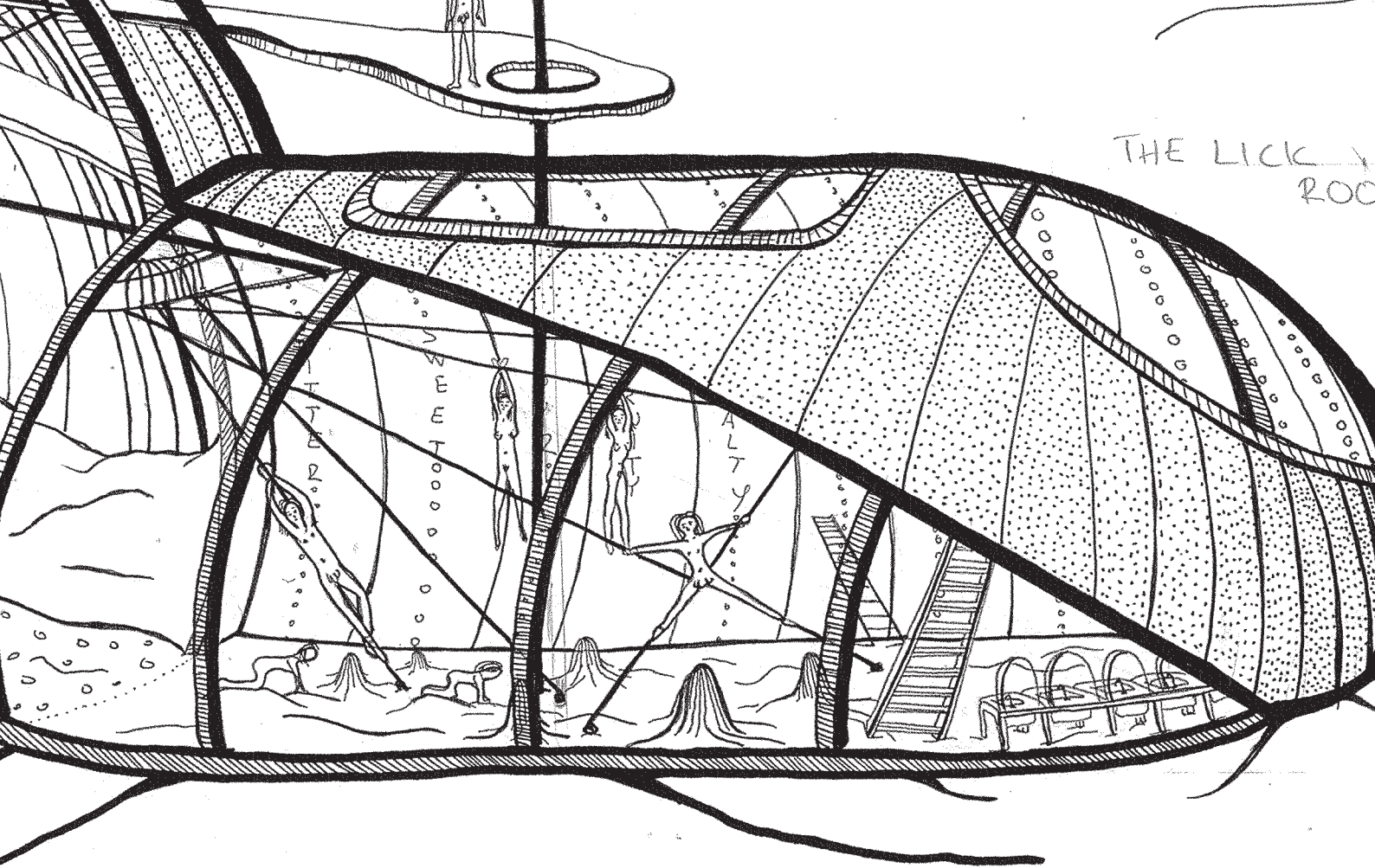
The Pleasure PlatformΘόλος της Ηδονής
The Lick RoomΩδή της Γλώσσας και του Σάλιου
The Ventilation RoomΘάλαμος Αερίων

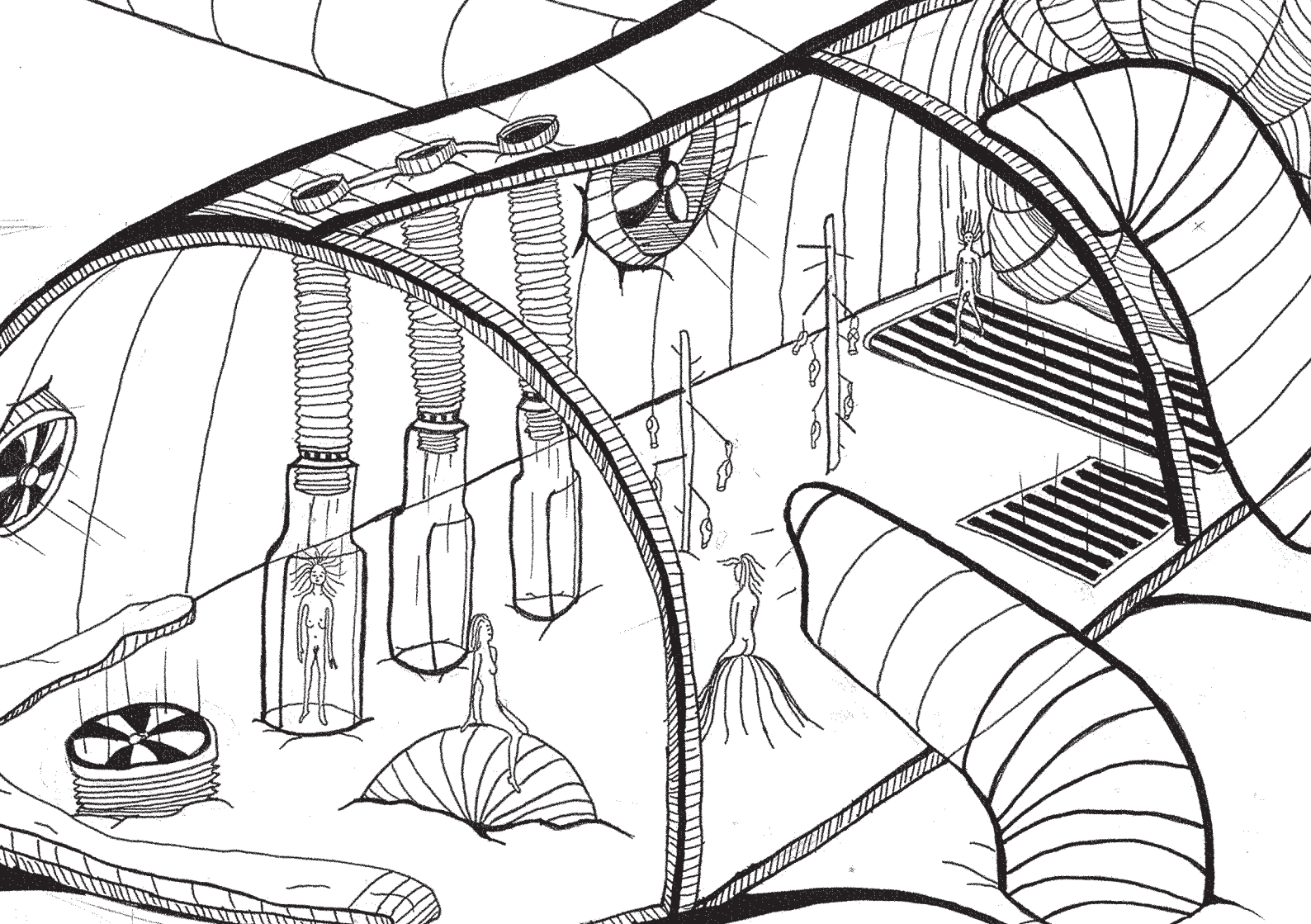

THE P

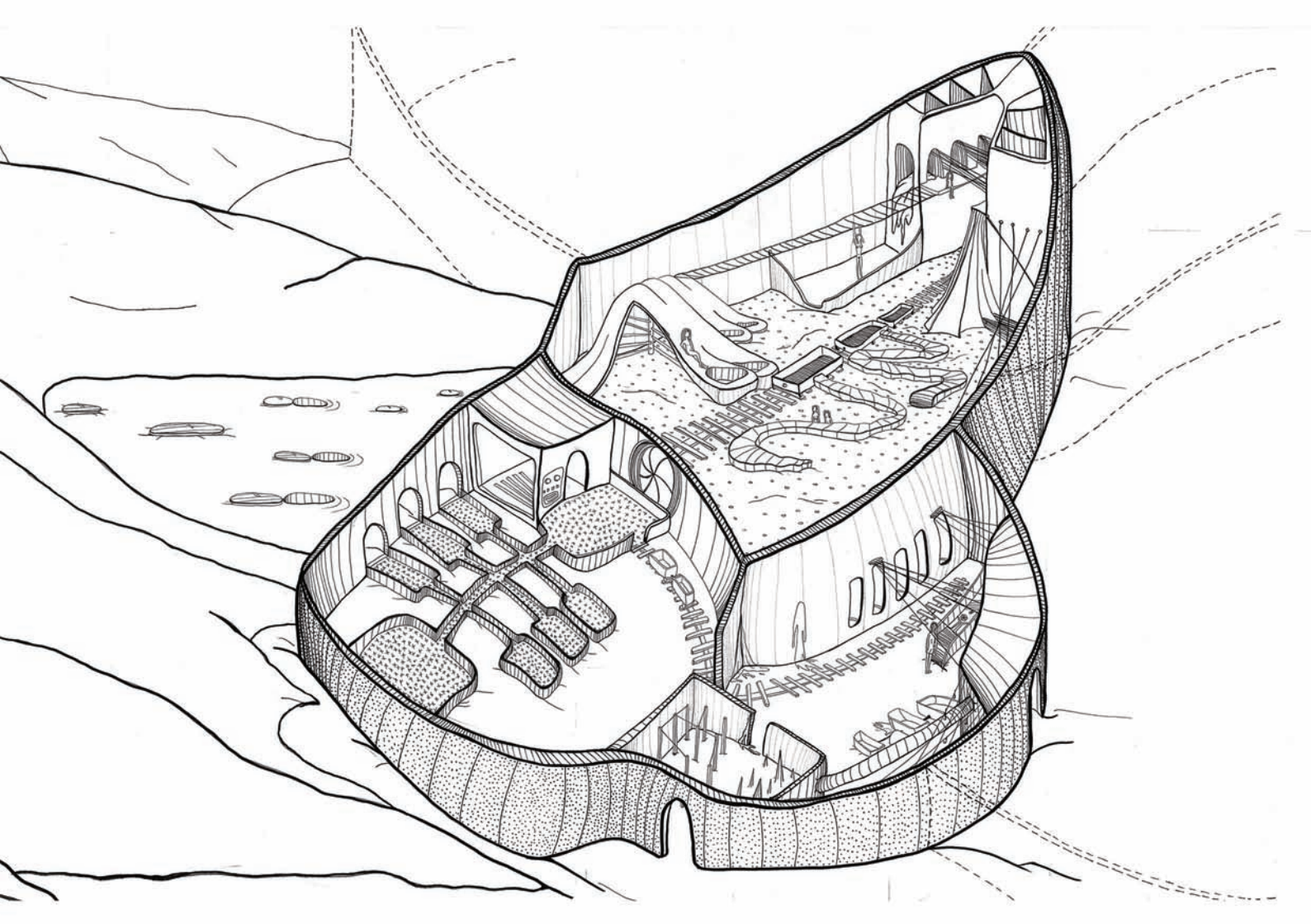

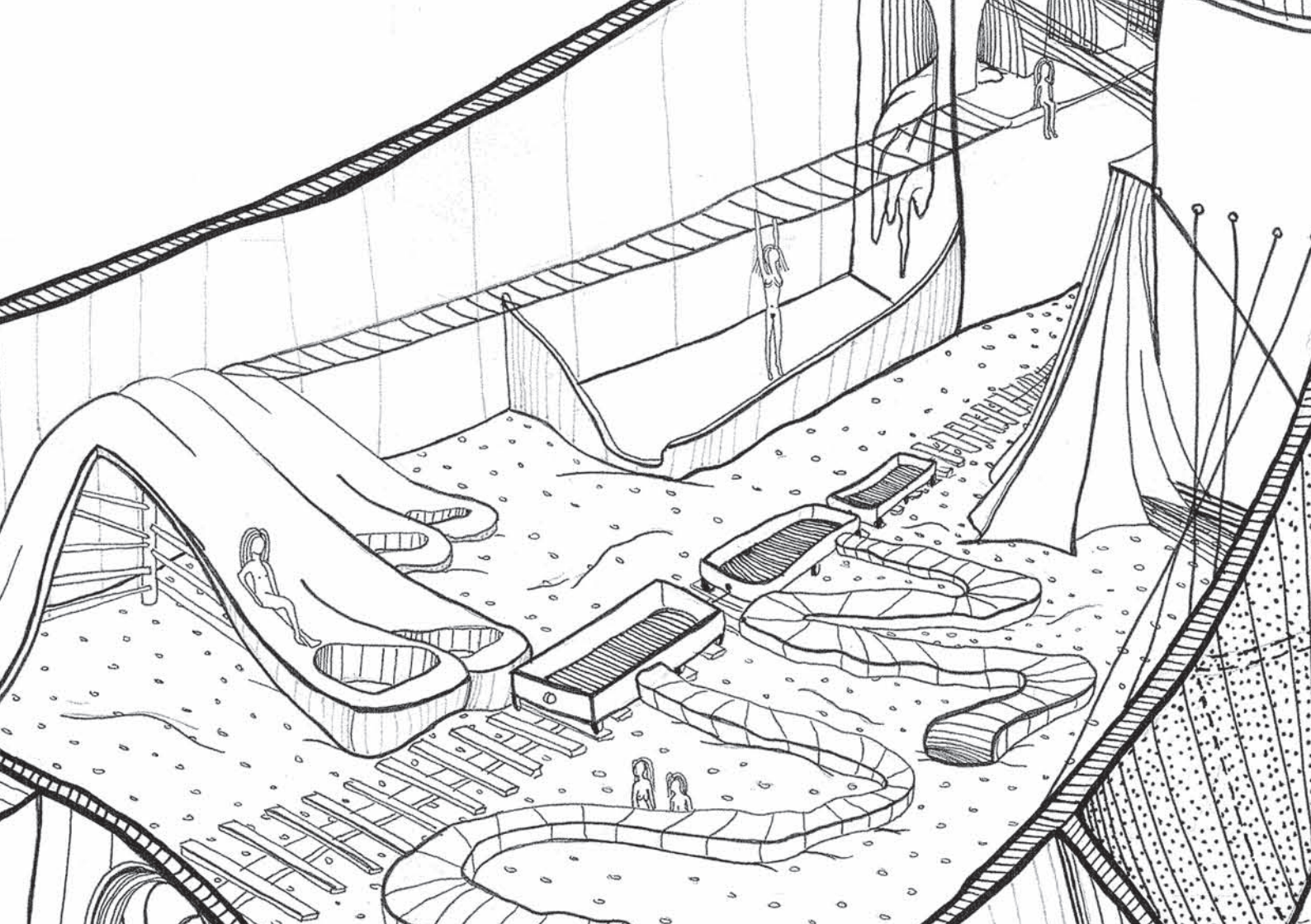
THE LICKY ROOM

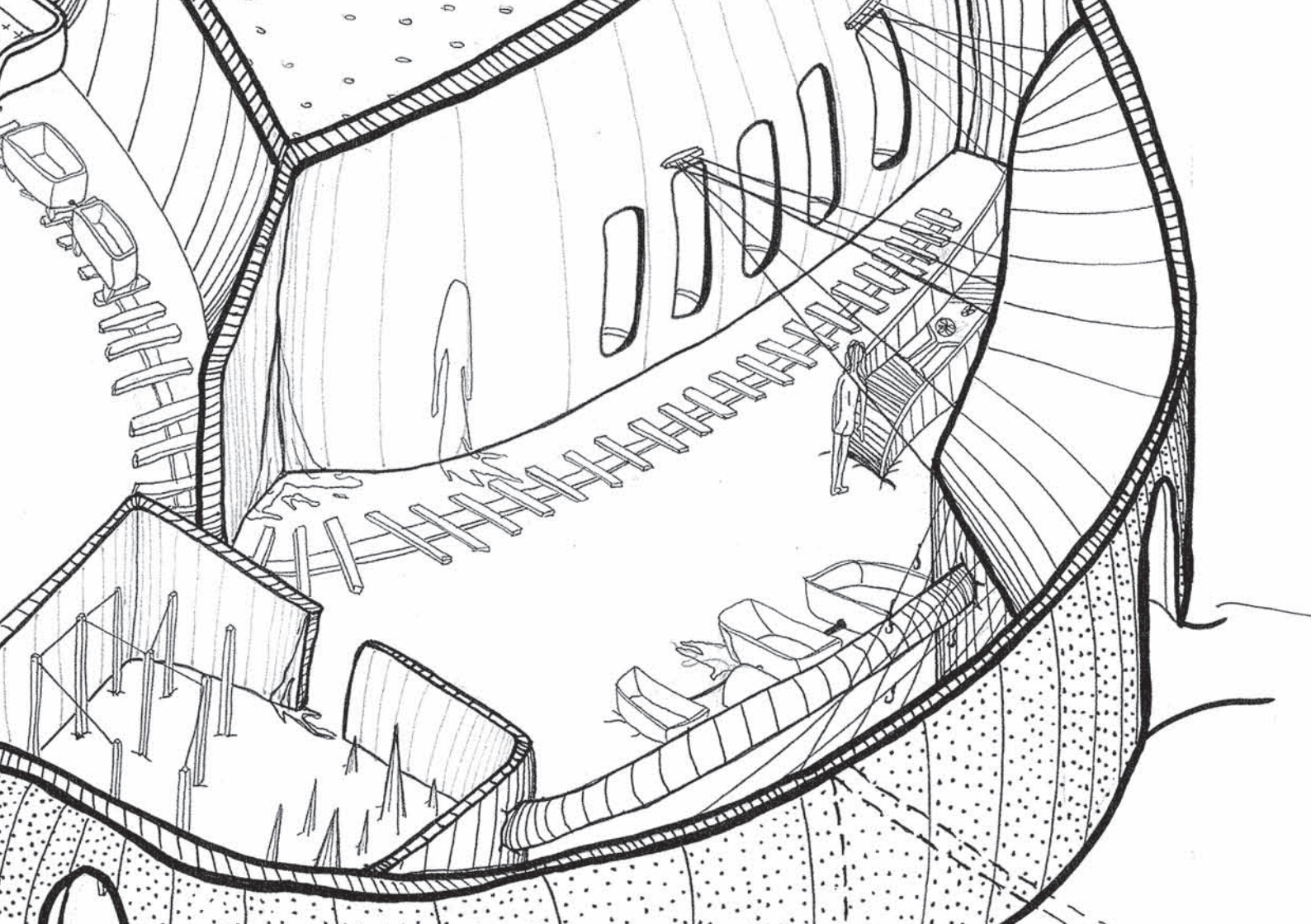

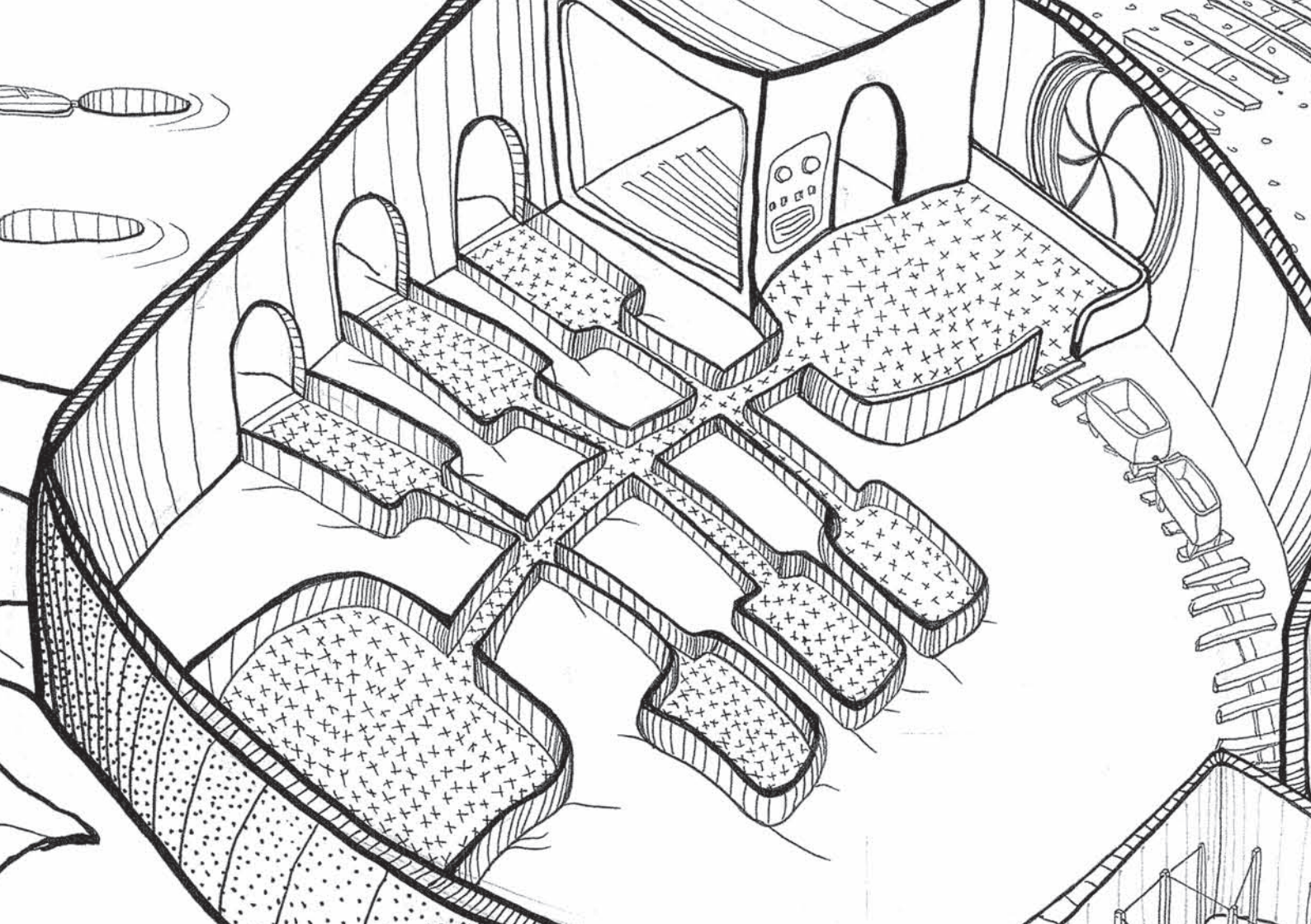
«Μπορώ να φάω όσο θέλω στην Ωδή στη Λαγνεία, όπου δημιουργείται μια μικρή αλυσίδα παραγωγής μεταξύ του butcher, της Ωδής της Φύσης, και του Επεξεργαστή. Κατευθείαν από την παραγωγή στην άμεση κατανάλωση και την ύστερη ανακύκλωση, τίποτα δε χάνεται, όλα είναι εδώ και ελεύθερα στην ωδή της λαίμαργίας»

The Butcher Ωδή στη Λαγνεία
The Processor Ο Επεξεργαστής
The Food Saloon Ωδή στη Λαιμαργία

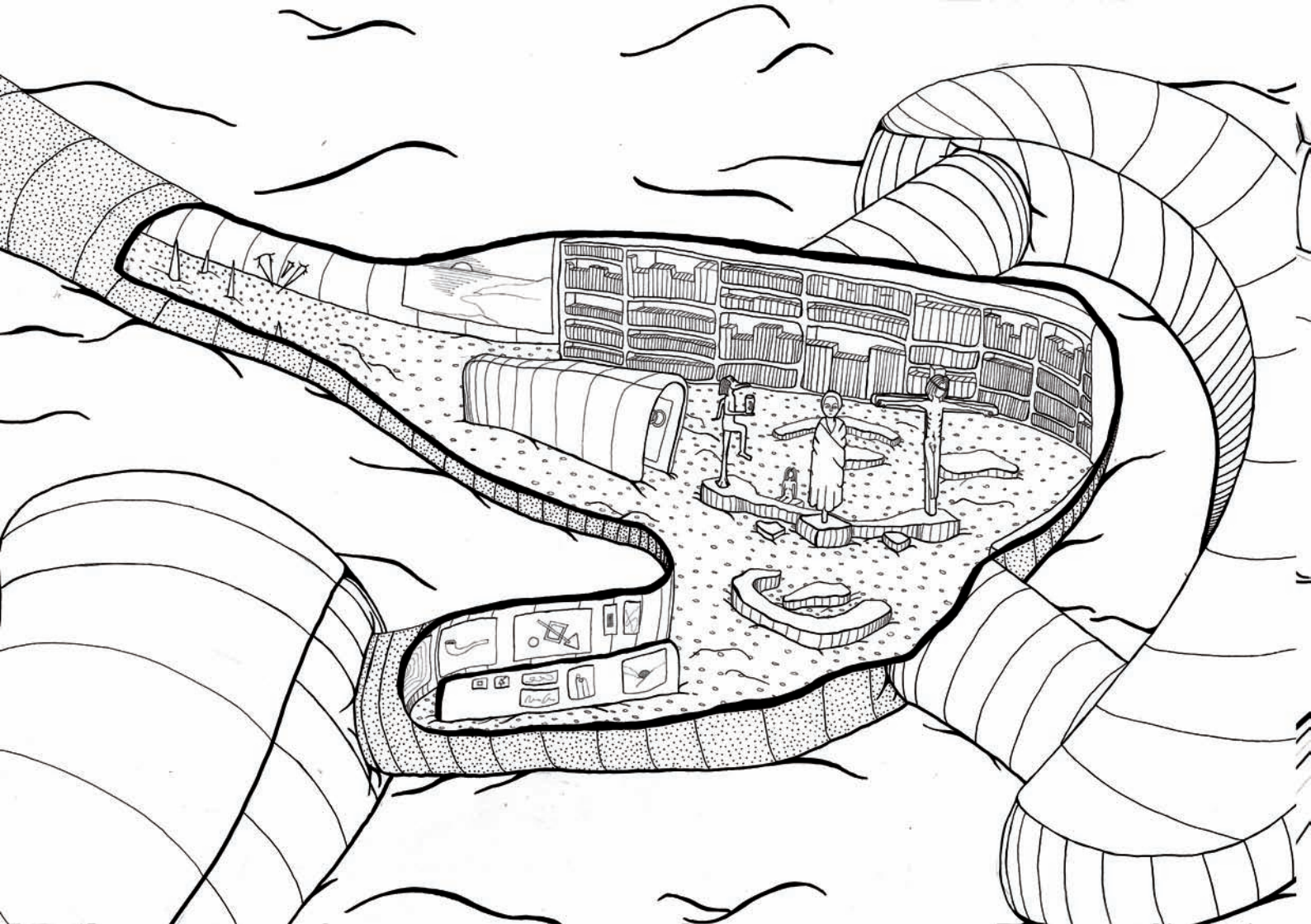

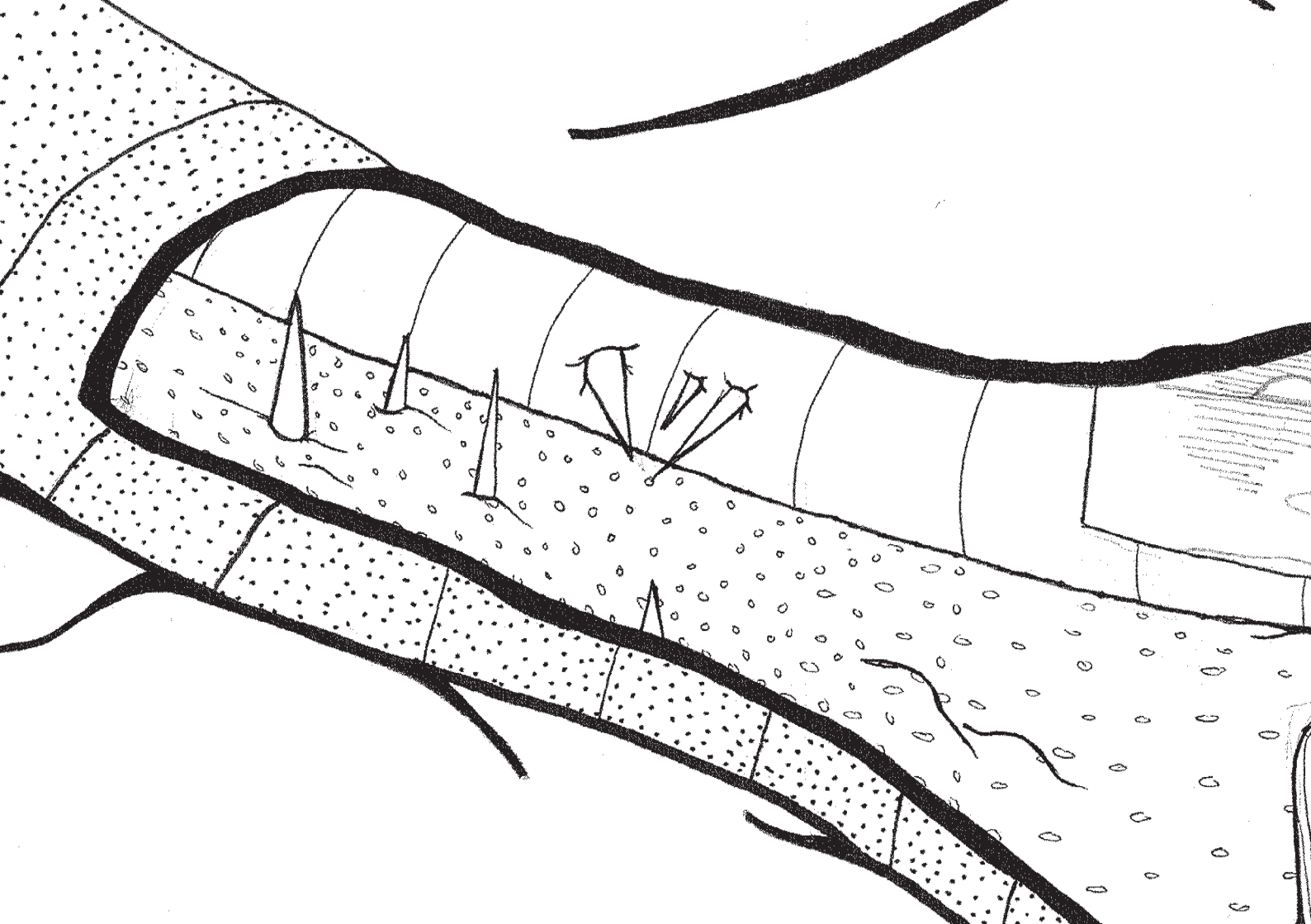

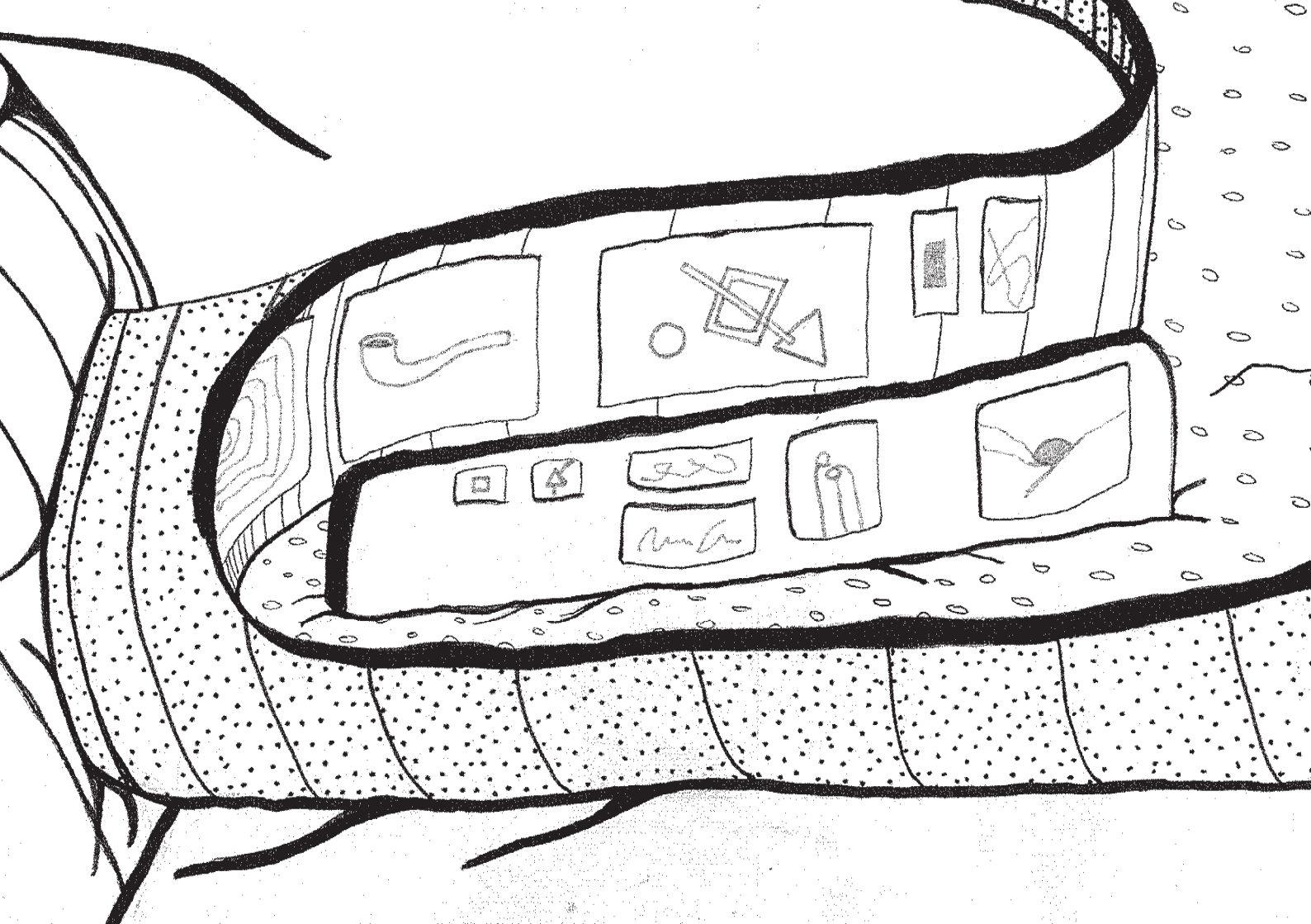

The Museum Corridors Το Ίδρυμα Πολιτισμού

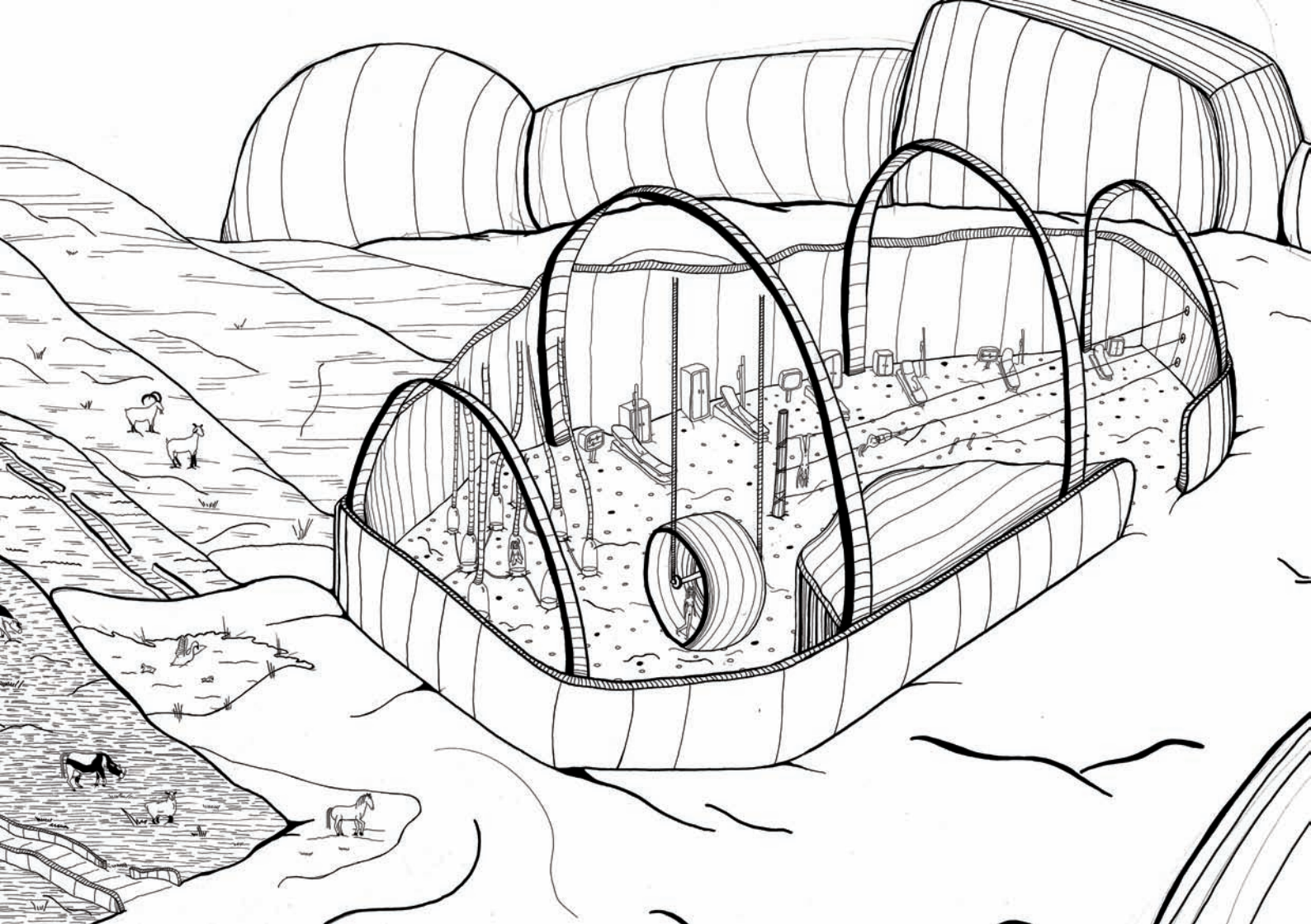

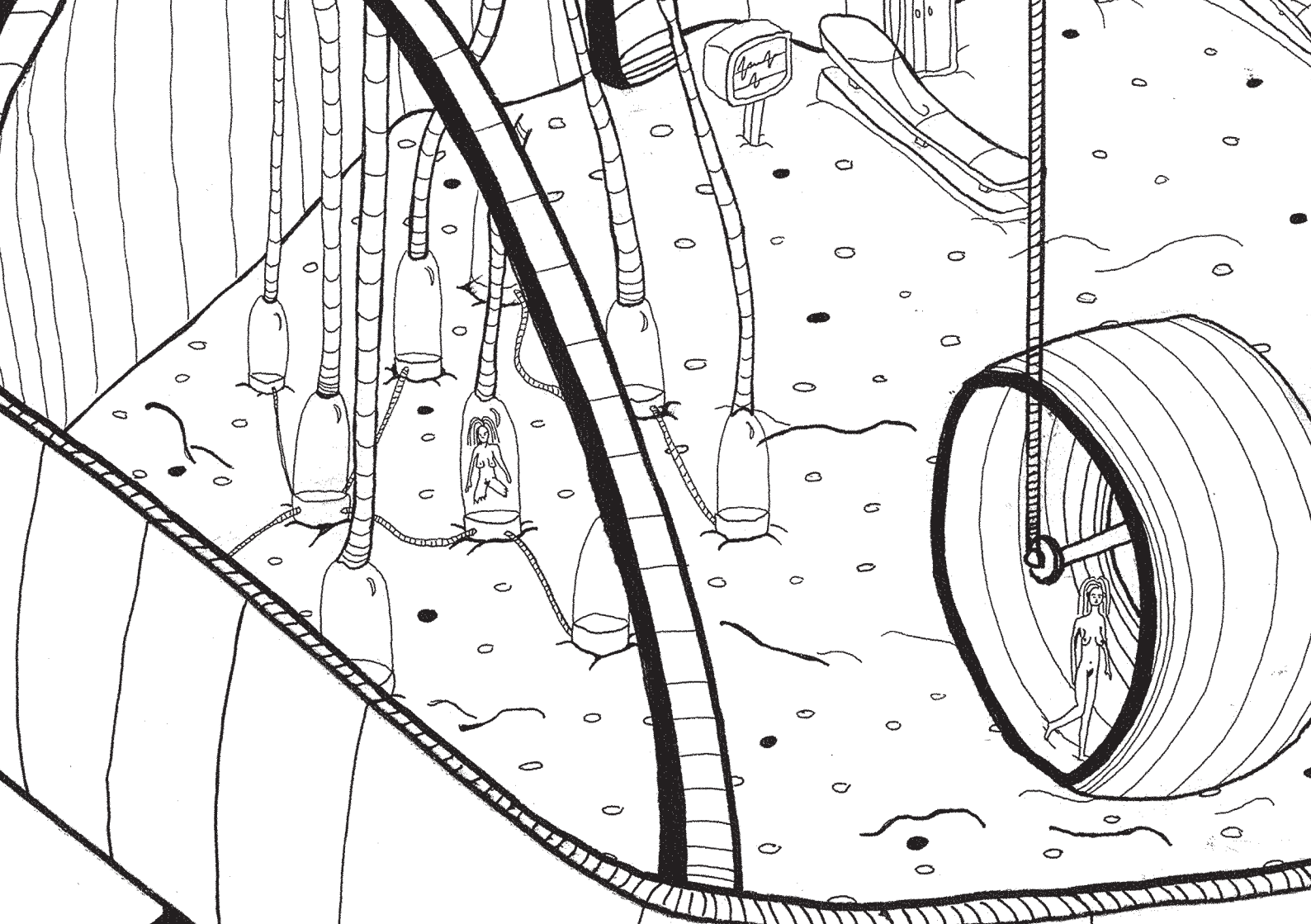

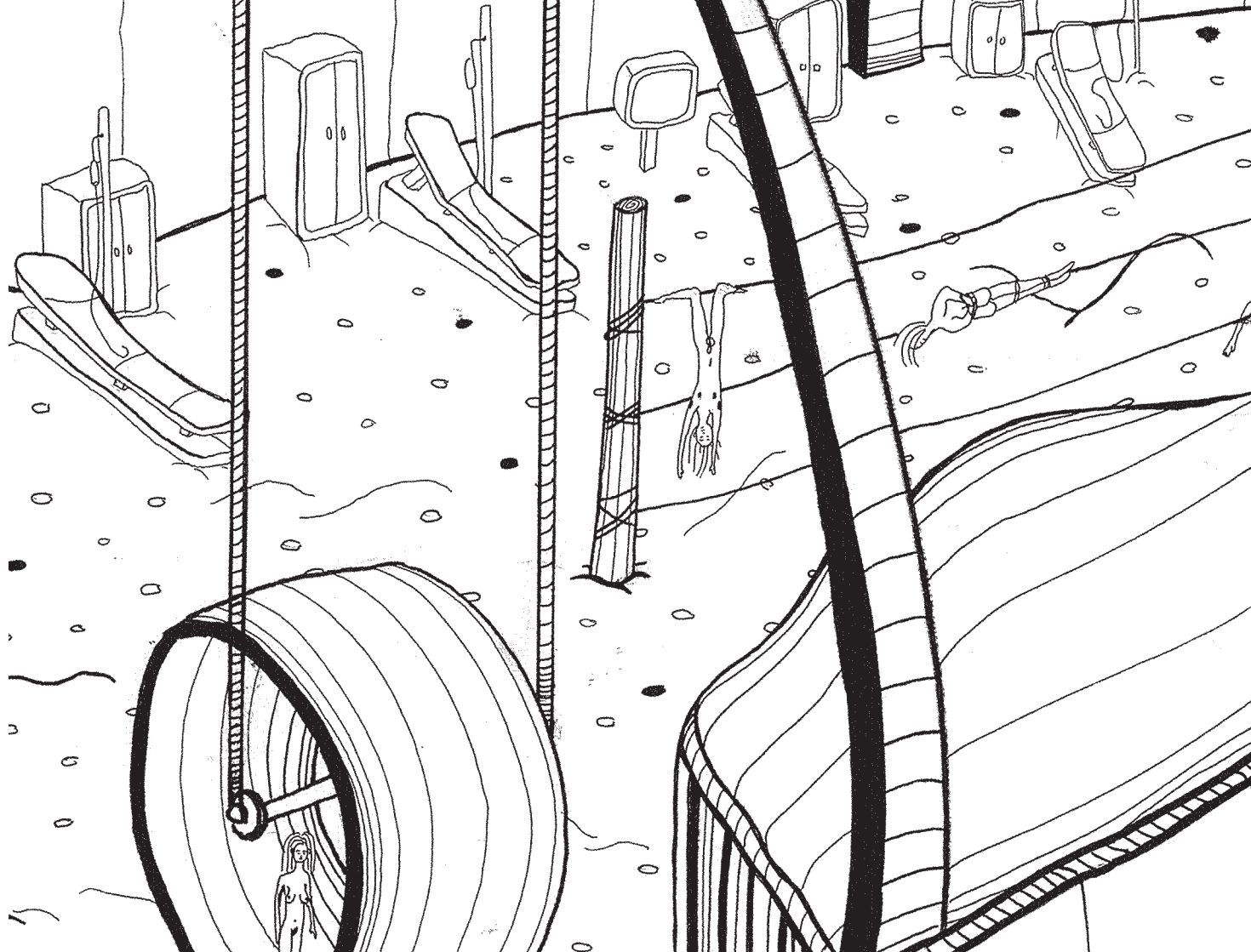

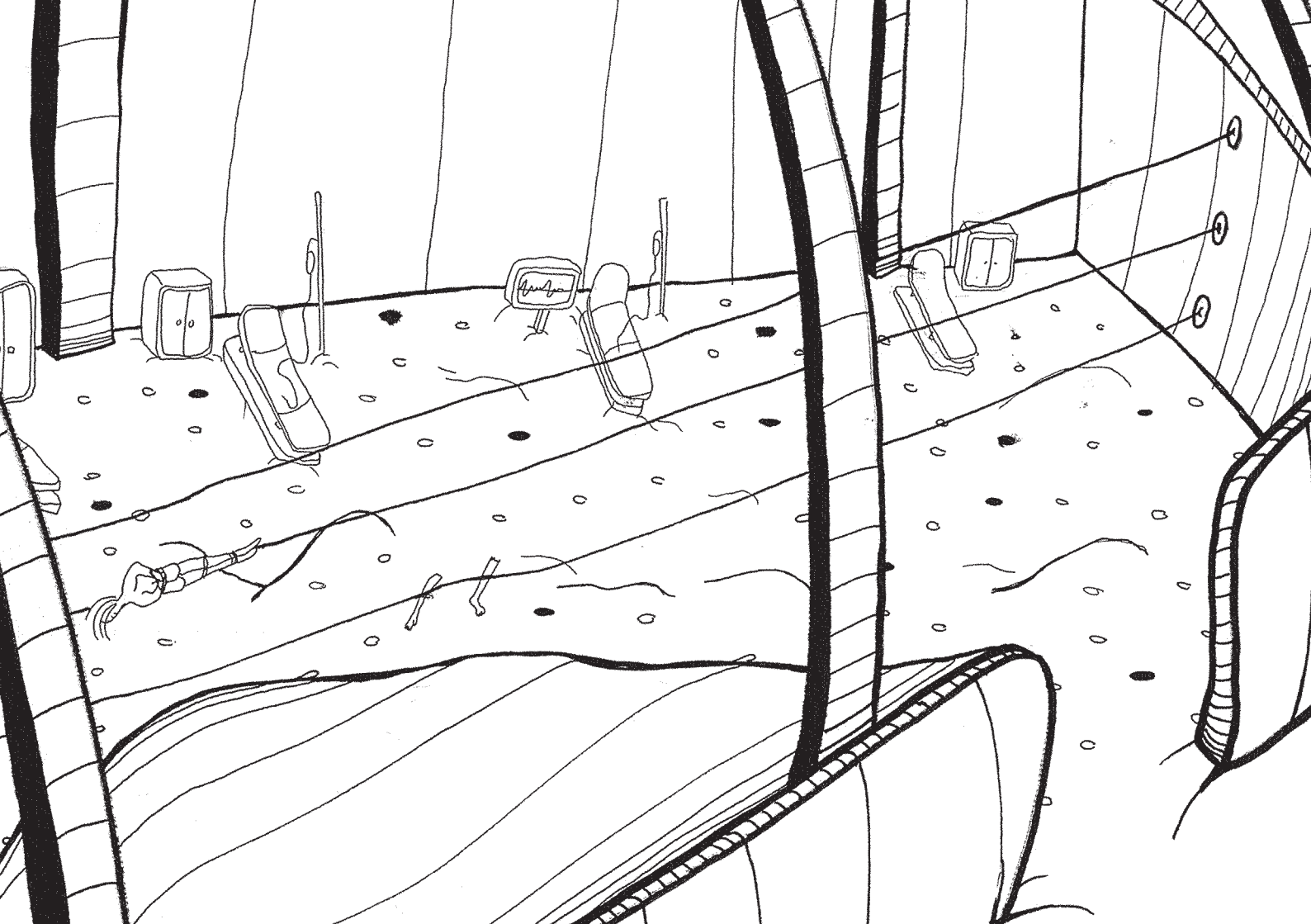
«Θέλω να μάθω τα πάντα για σένα, θέλω να σε παρατηρήσω, να σε εξετάσω, θέλω να δω το εσωτερικό σου όπως βλέπω καθημερινά το εξωτερικό. Το σώμα σου μου ανήκει, όπως και το δικό μου σε εσένα, και στο Κέντρο Πειραματισμού θα έχουμε επιτέλους την ευκαιρία να διαμερίσουμε την ύπαρξή μας, να κομματιάσουμε τον εαυτό μας, να εξετάσουμε από κοντά τις καρδιές και τα σωθικά μας»

The Experiment Corridors Το Κέντρο Πειραματισμού

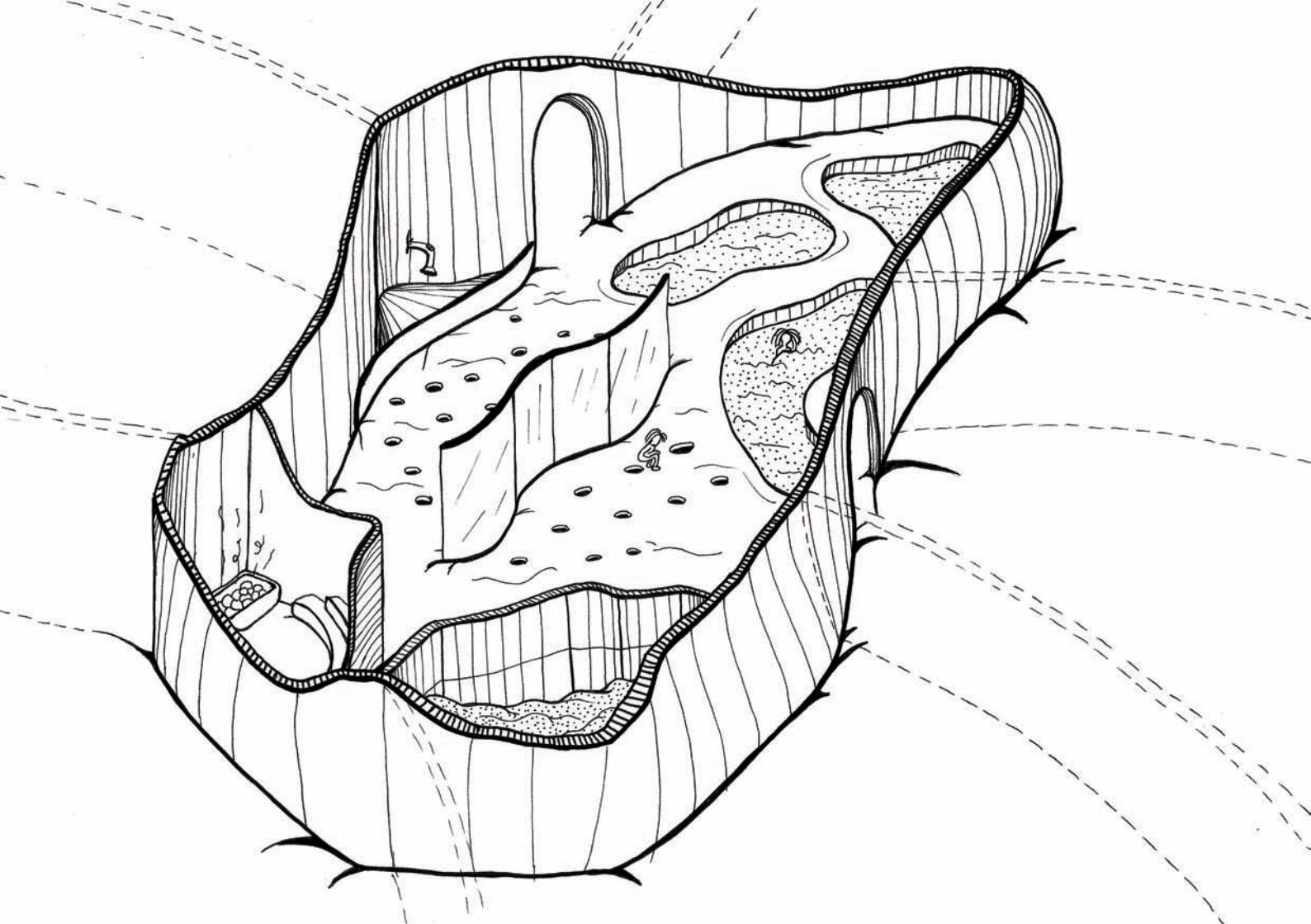

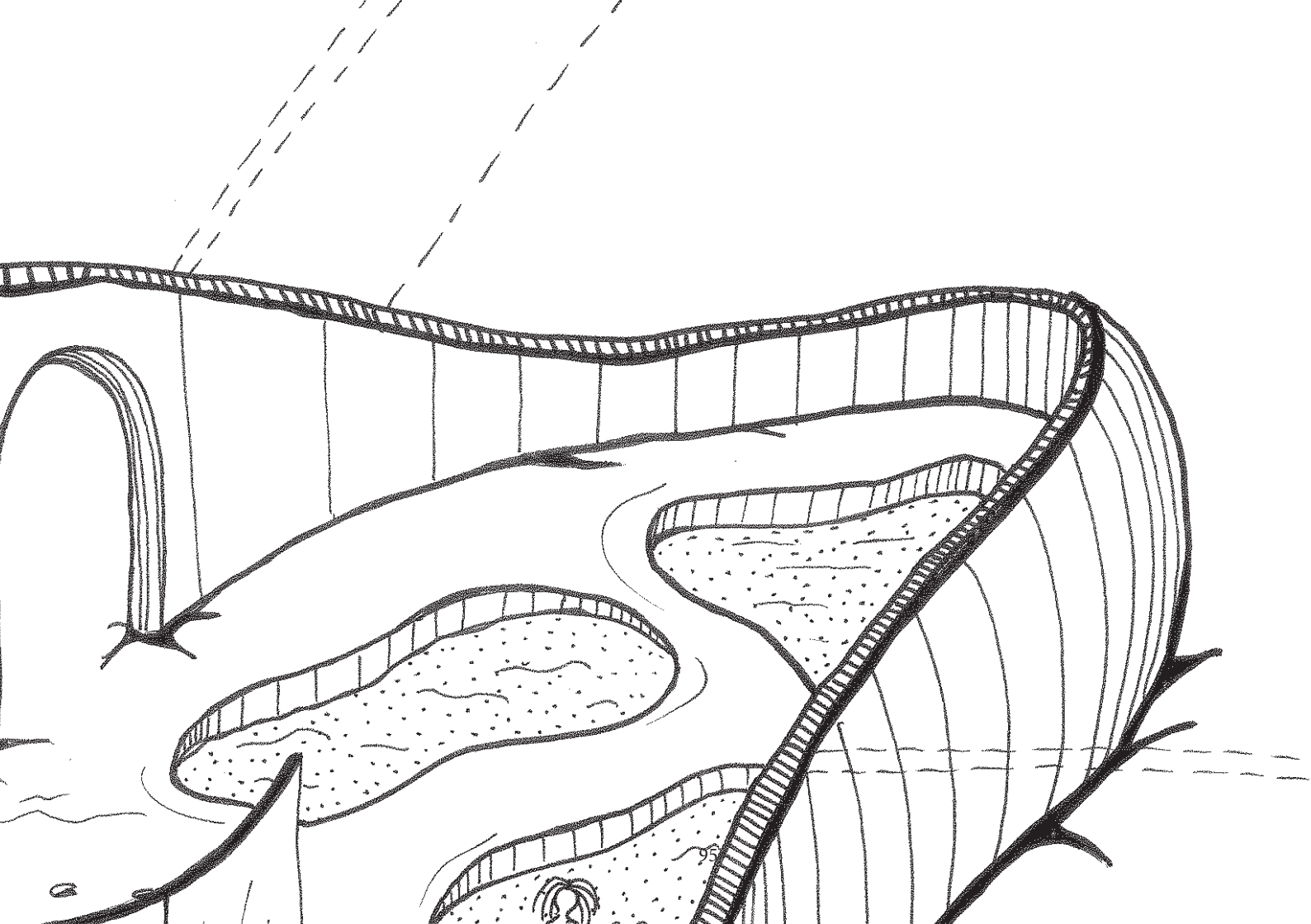

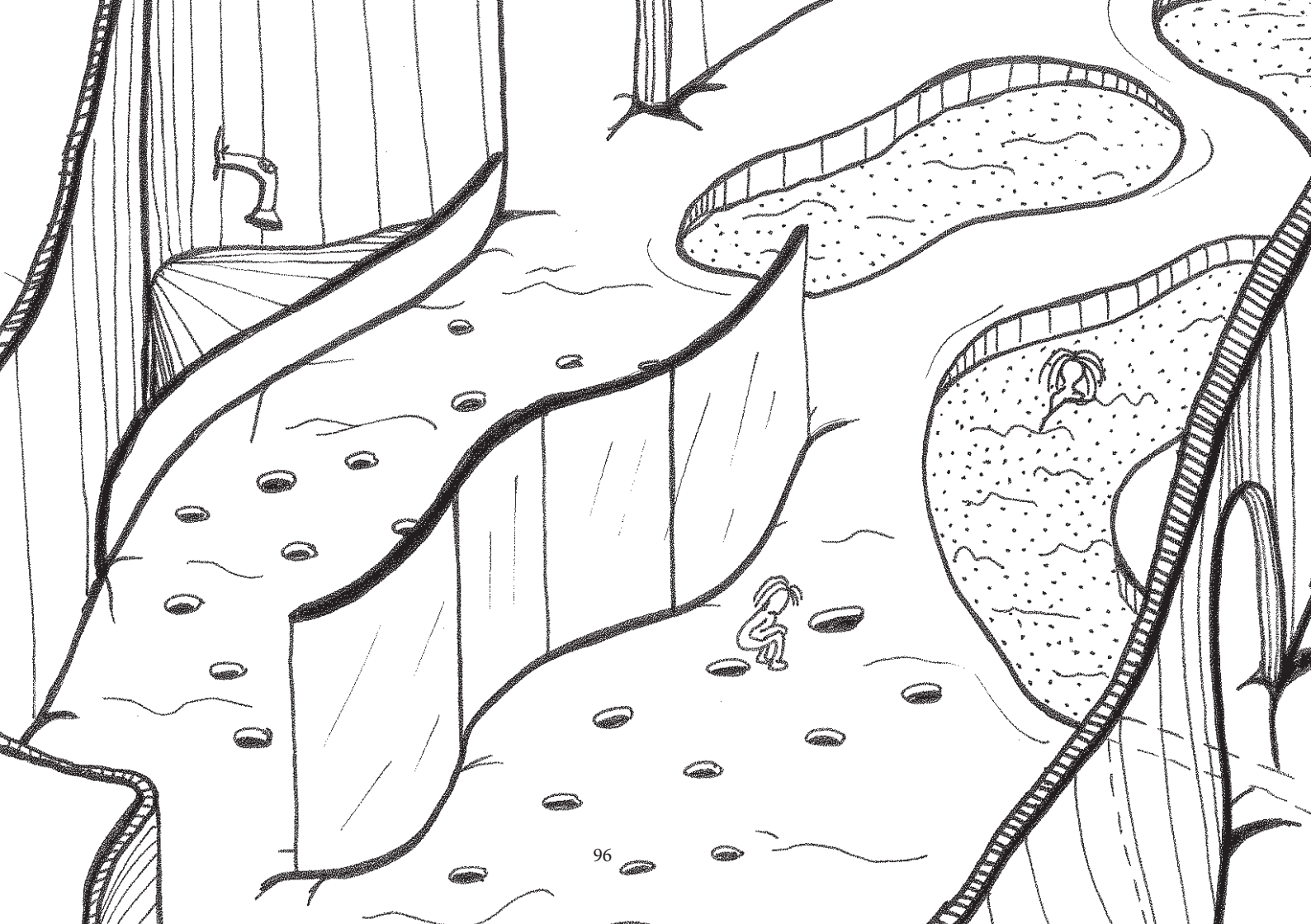

The Hygiene Center Η Κάμαρα της Κάθαρσης

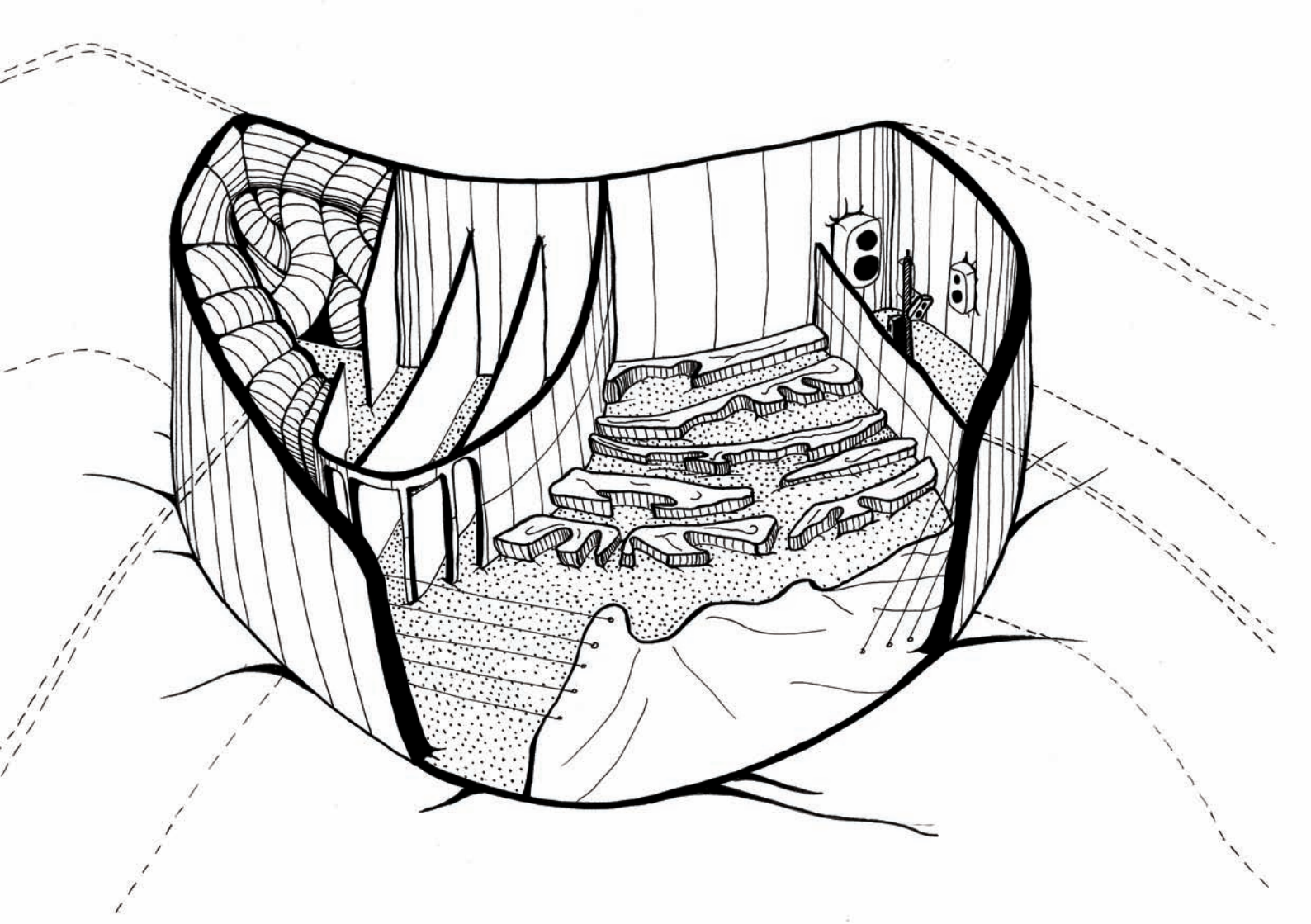

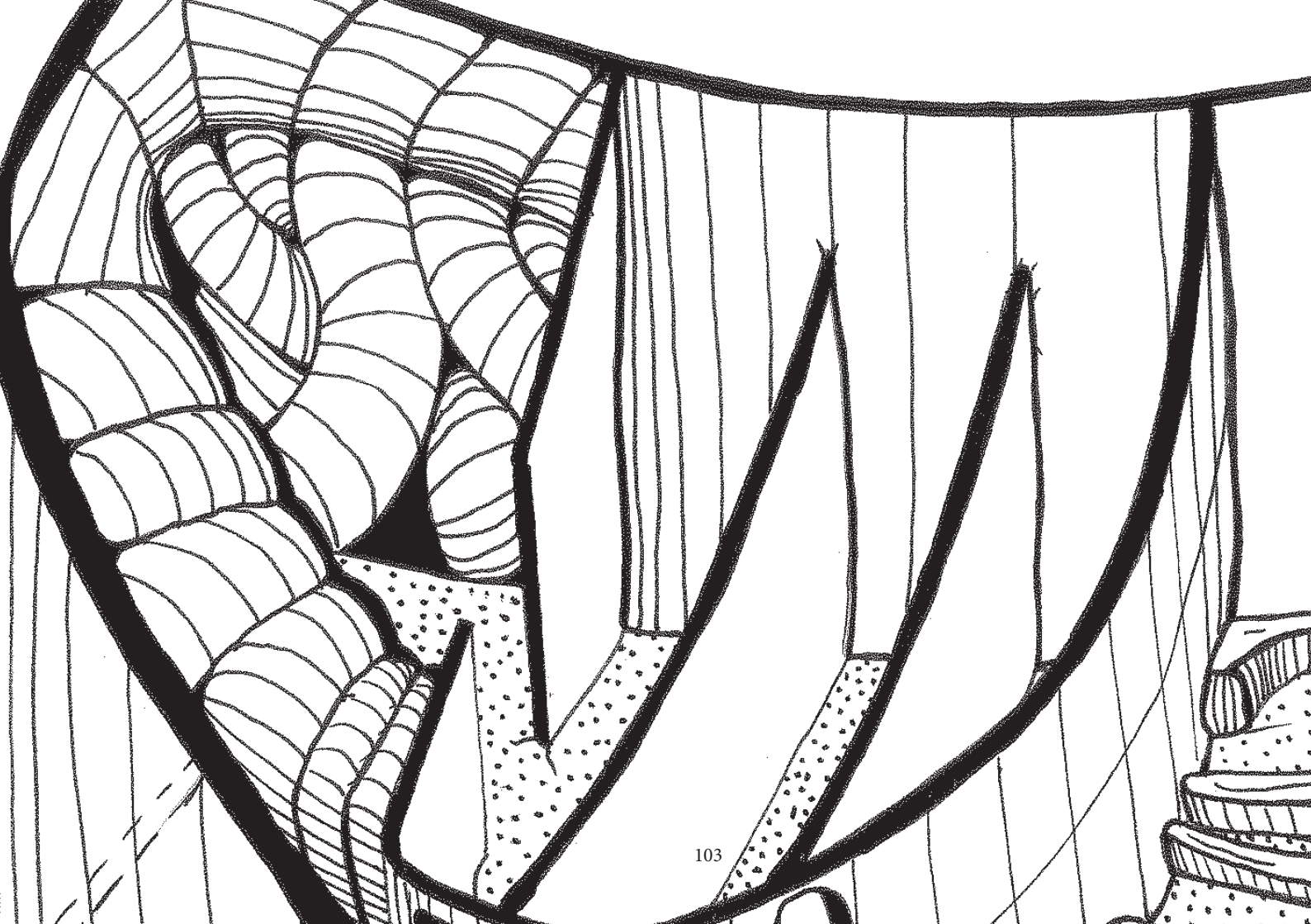

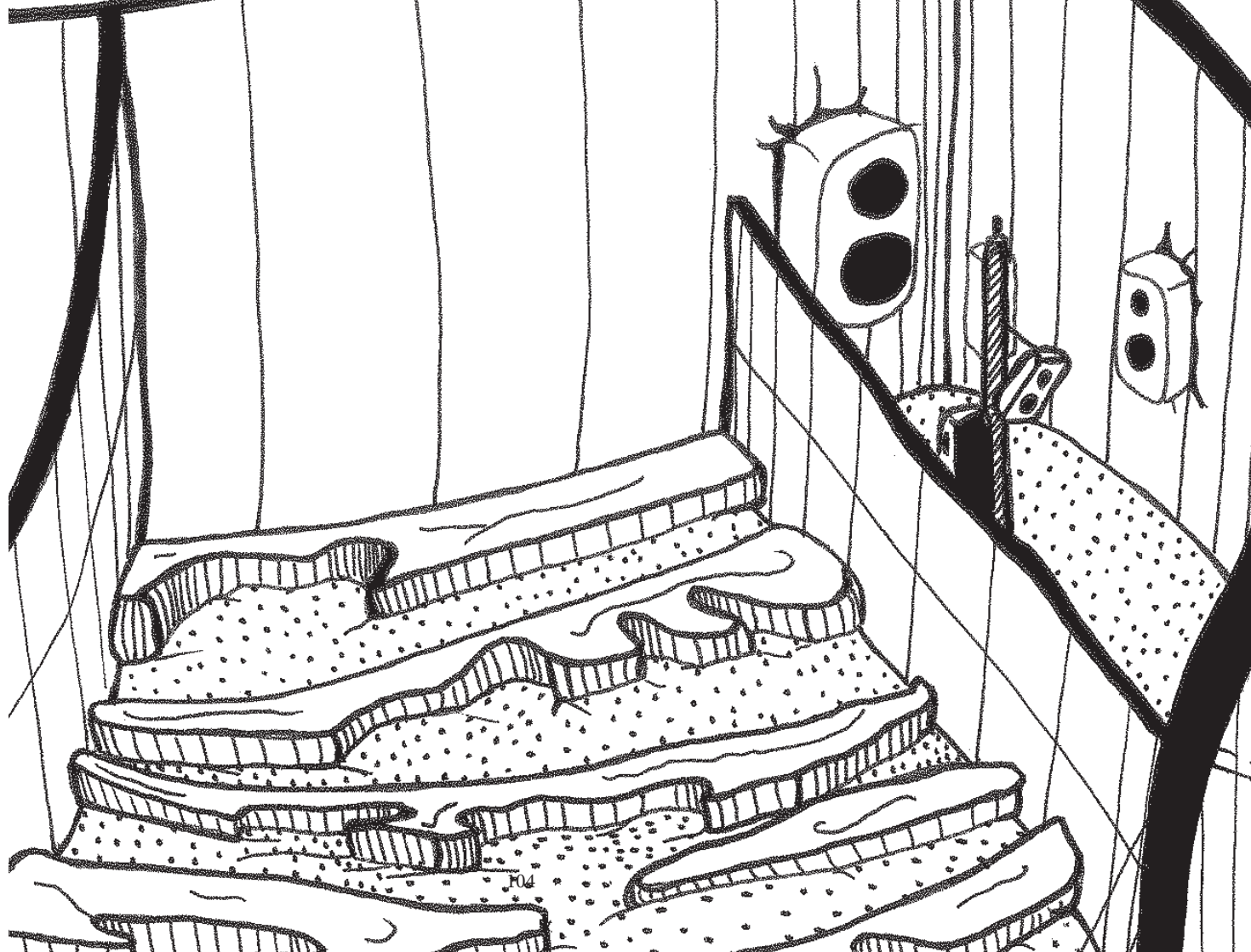

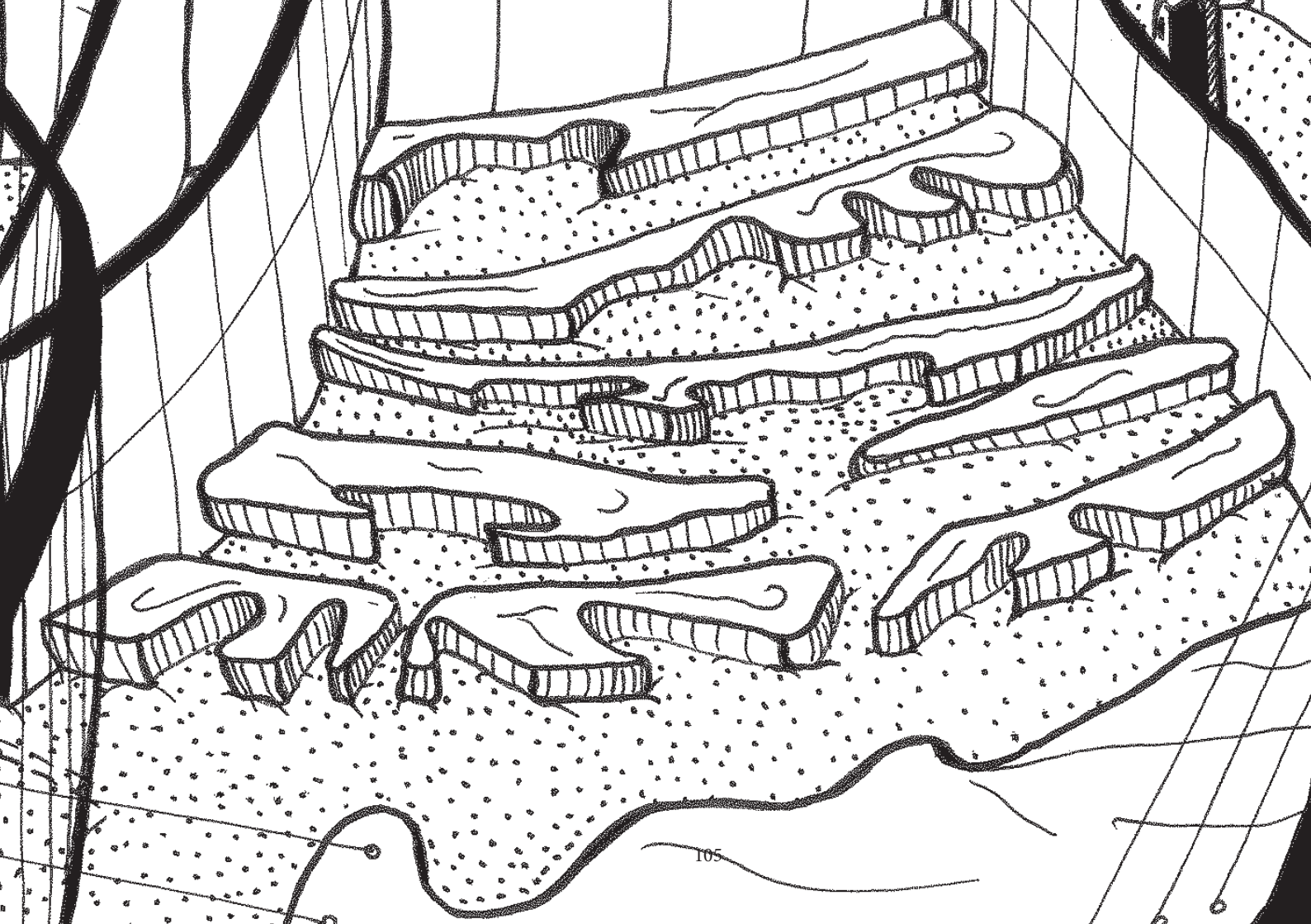

The Music Room Ωδή στη Μελωδία και τον Θόρυβο

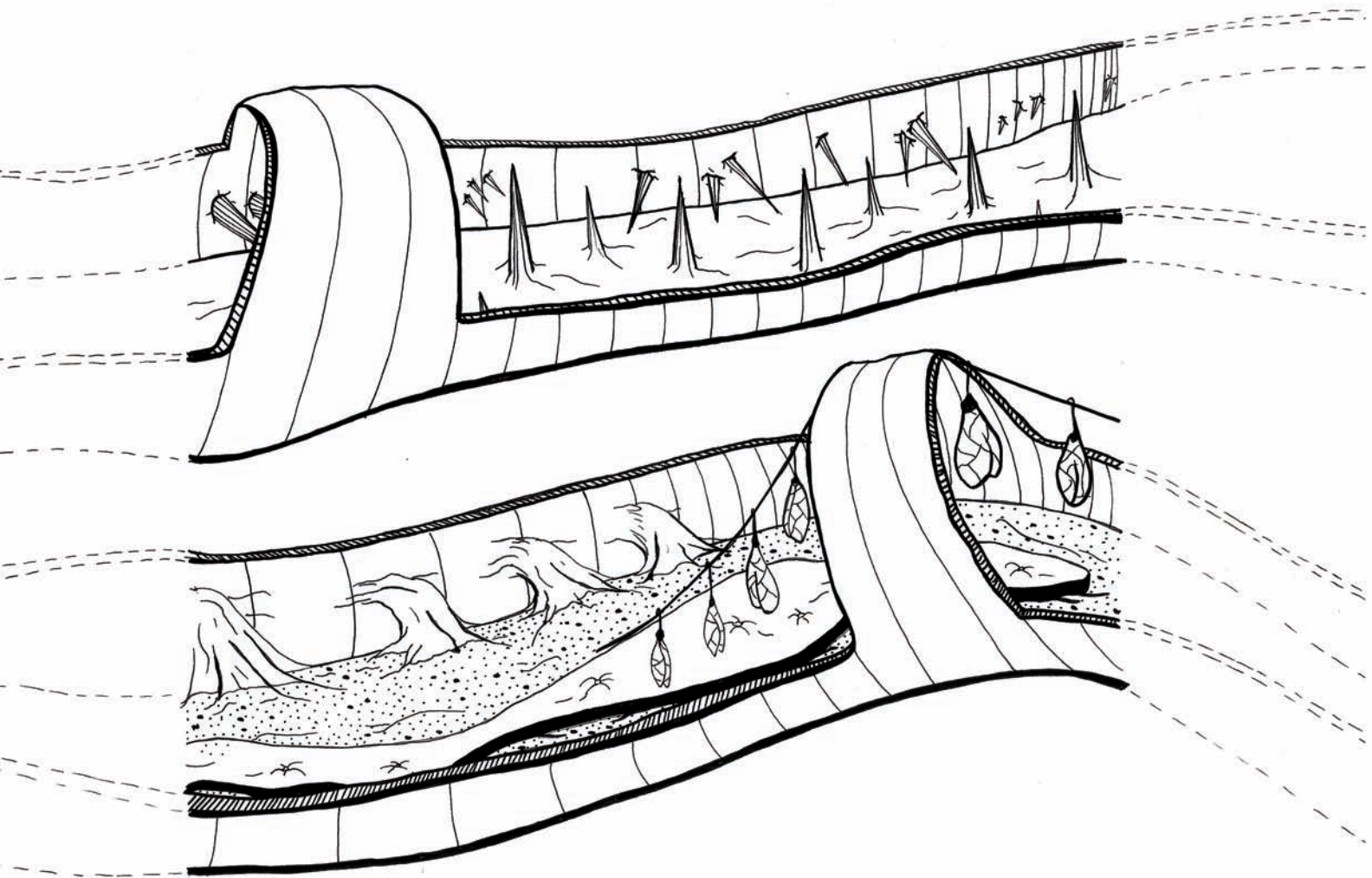

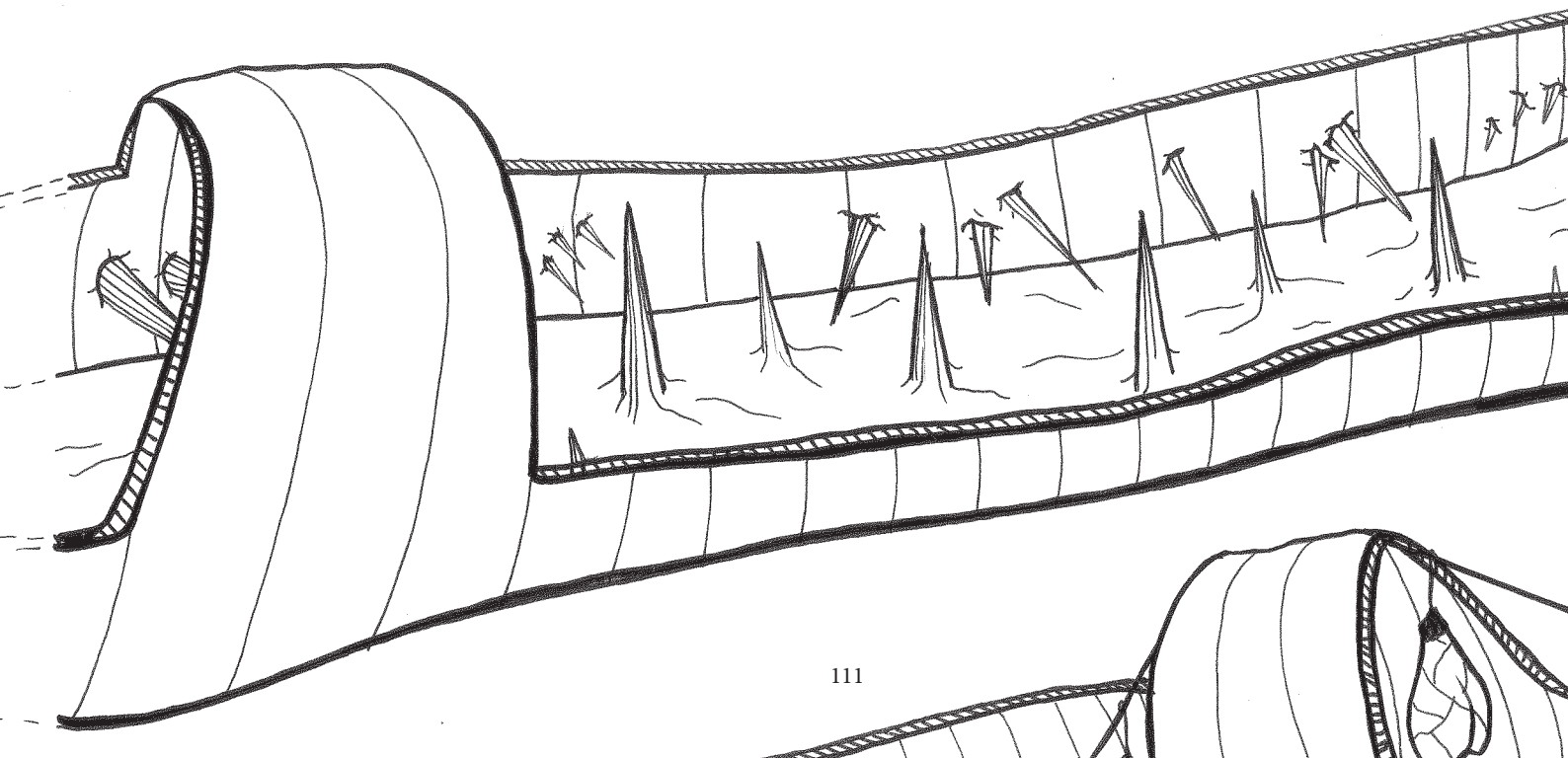

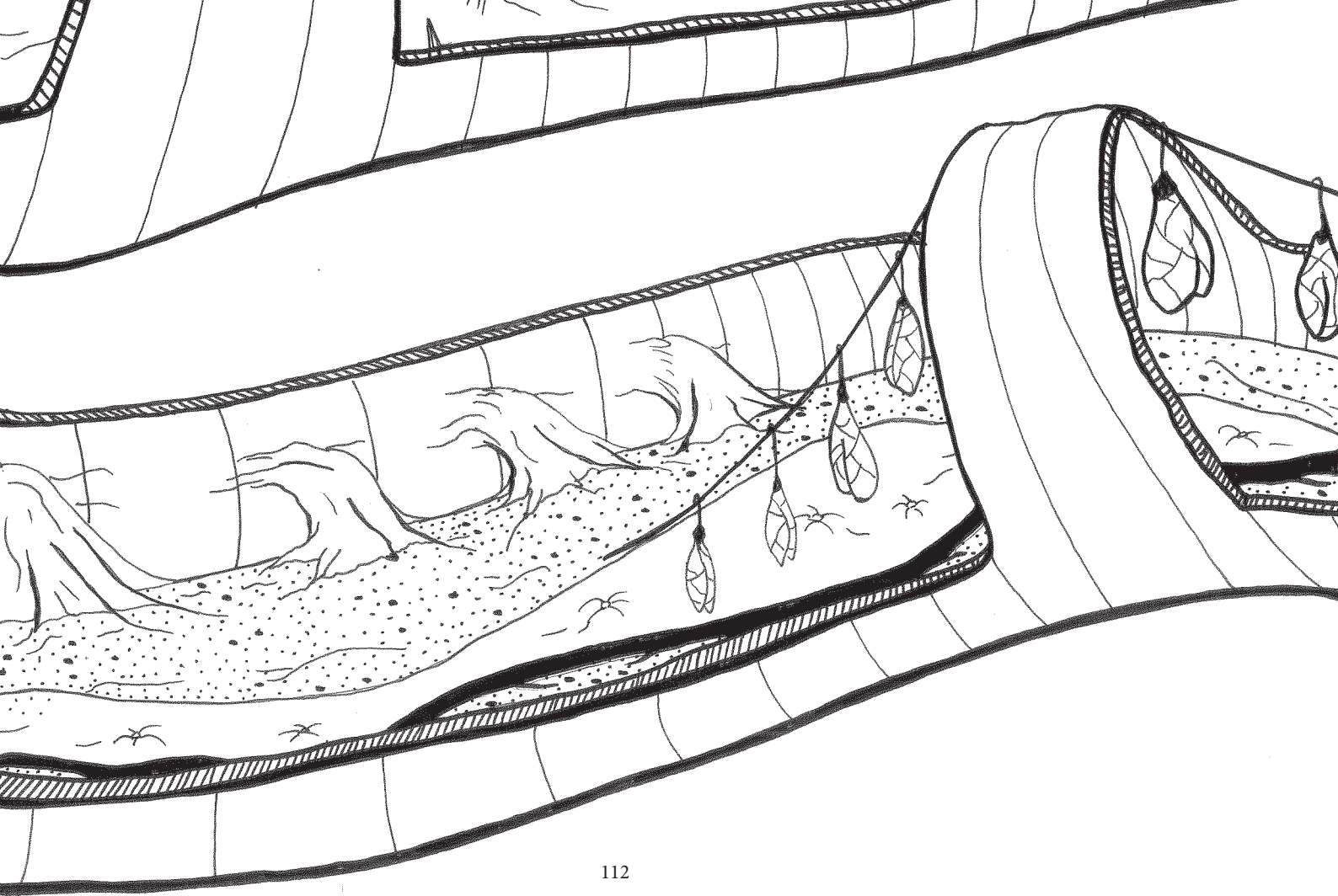

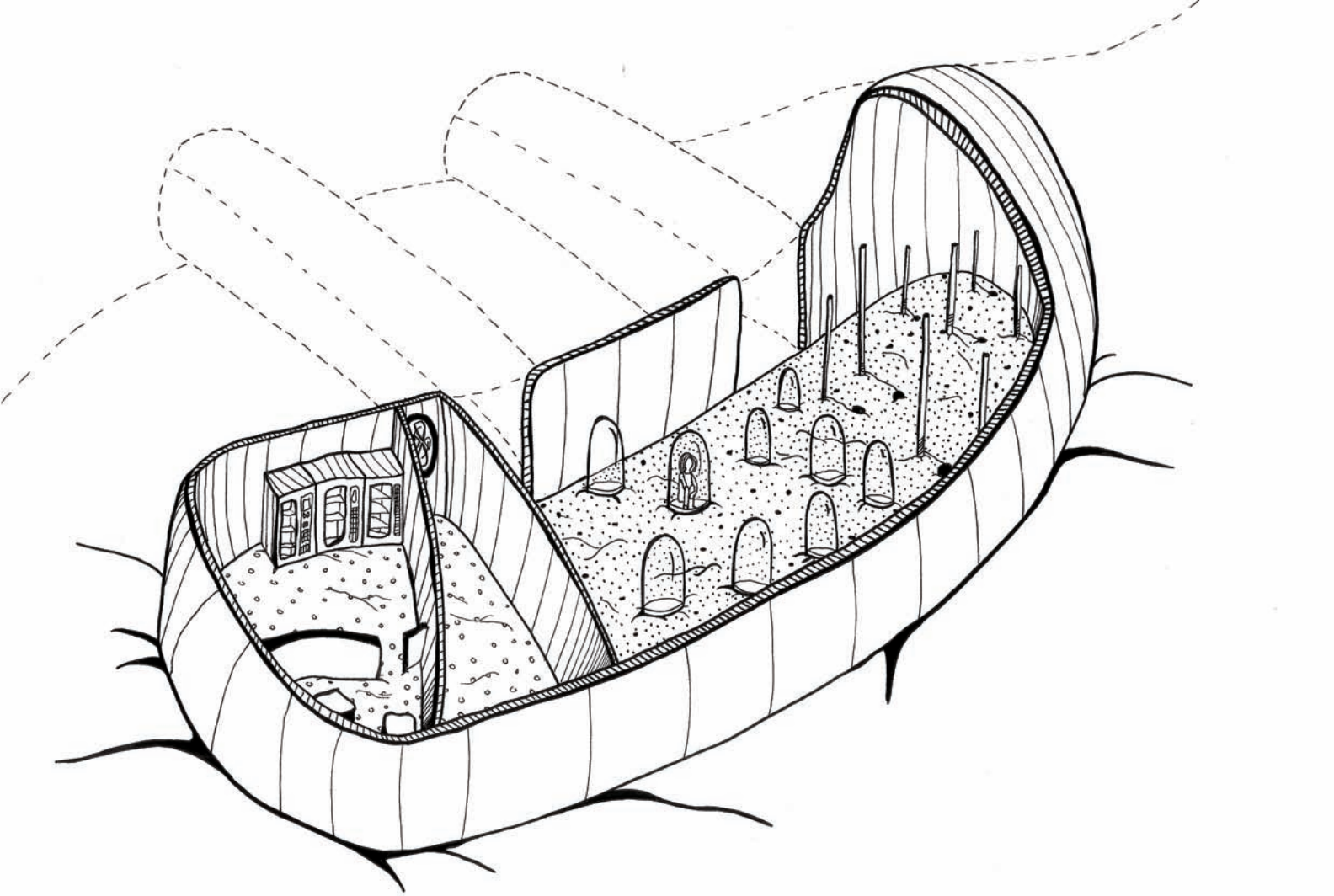
The Sleeping Camp Ωδή στην Οκνηρία
The Spike Hall Η Αίθουσα με τις Ακίδες

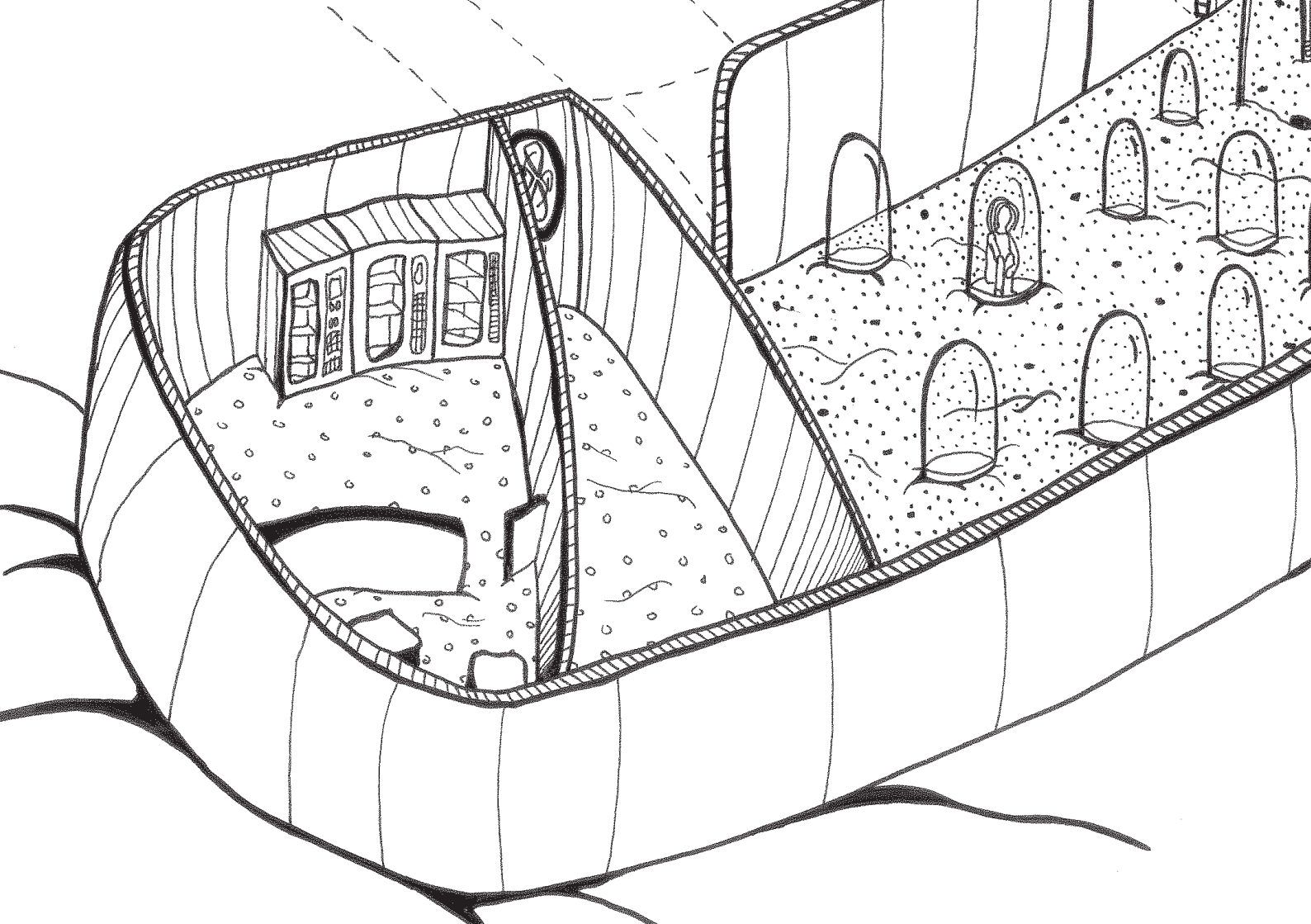

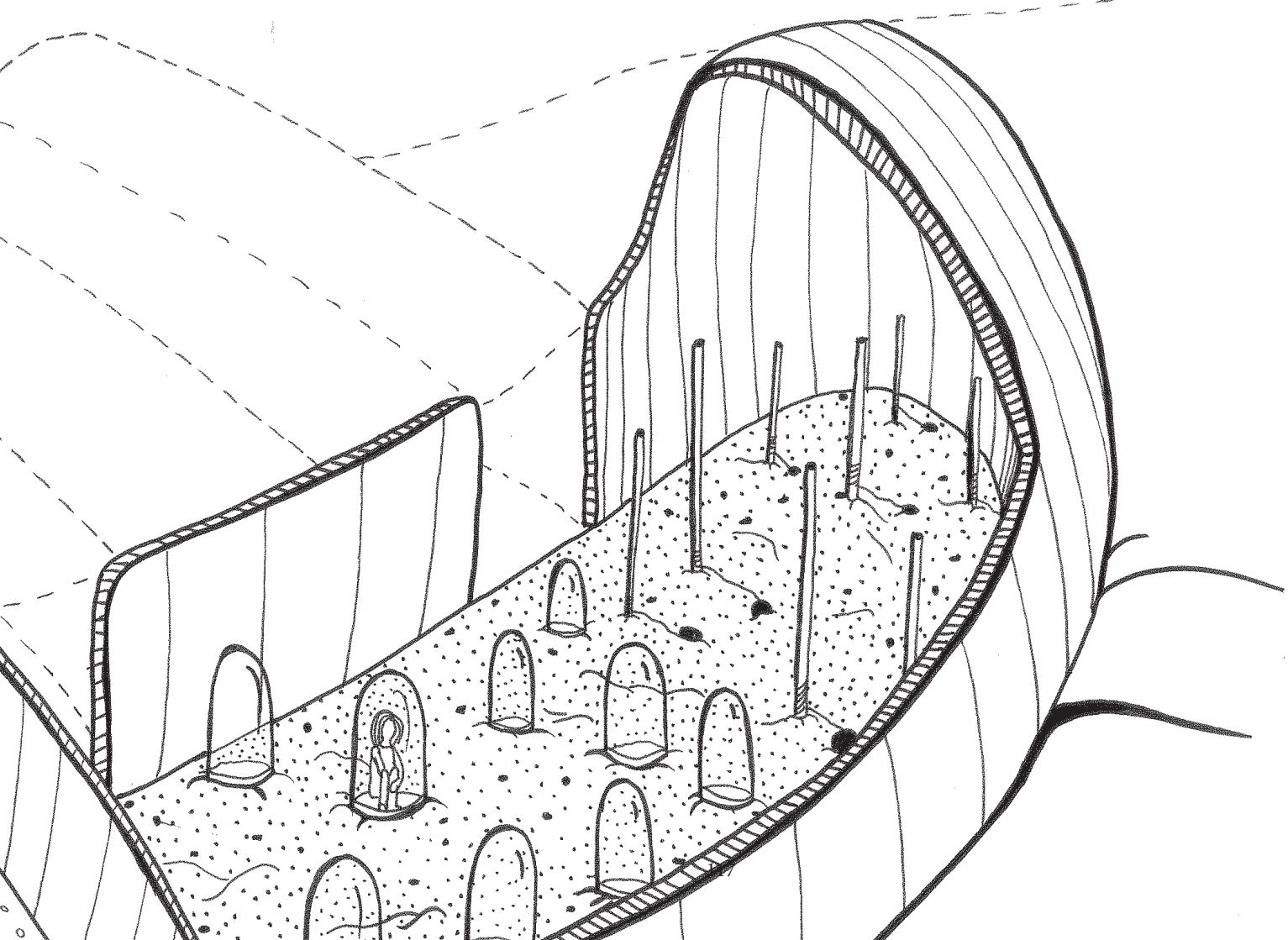

The Panic Room Πανικός

«Η οκνηρία μου και η όρεξη για τεμπελιά δεν έχουν όρια. Στην Ωδή του Παιχνιδιού θέλω να ξαναγίνω το παιδί που ενέδινε στο παιχνίδι, στο άτομο που εμπνέεται από το γέλιο και την ψυχαγωγία. Θέλω εκεί να κάνω ό, τι επιθυμώ, θέλω να σκαρφαλώσω στα σκοινιά, θέλω να τρέξω πάνω στο μαλακό και γλιστερό πάτωμα, θέλω να κυλιστώ μέσα στη χαρά και την ανεμελιά του παιχνιδιού. Και αν κουραστώ, δε χρειάζεται να ανησυχώ, κάθε σημείο, κάθε γωνία, κάθε μαλακό λοφίο είναι το κρεβάτι μου, η ξεκούρασή μου, ο τόπος χαλάρωσής μου. Είναι κανείς ελεύθερος να ενδώσει σε κάθε παιδική σκέψη, σε κάθε οκνηρία και να συμμετάσχει στην ωδή του παιχνιδιού και της τεμπελιάς»

Before the city Τα Παρασκήνια

[
*κάποια από τα παρακάτω κείμενα γράφτηκαν αρχικά με βάση
προηγούμενο, ξεπερασμένο σενάριο σε σχέση με την τελική
παρουσίαση του πρότζεκτ. Η αφητηρία σκέψης είναι η ίδια.*

*(Το ανθρώπινο και το μεταθώπινο εξετάζουν τη σχέση μεταξύ
ενοχής και απελευθέρωσης, φόβου και ηδονής).*

]

Το τέρας

Μέχρι τώρα τα συναντούσαμε σε χαρτογράφητα ύδατα, άγνωστη γη, αδιανόητα και άνευ ορίων μέρη και σημεία. Τι μπορεί όμως να γίνει όταν τα βρίσκουμε μπροστά μας, εκεί που ο νους μας ταλαντεύεται και οι φαντασιώσεις μας οργιάζουν;

Τα τέρατα αψηφούν τα σύνορα. Είναι εκείνα τα πλάσματα του μεταιχιμίου, που μπορούν να φτάσουν όπου εμείς αδυνατούμε. Μπορούν να ταξιδέψουν χωρίς διπλωματική ασυλία σε εκείνες τις ανεξερεύνητες χώρες από των οποίων τα όρια δεν είναι δυνατόν από ανθρώπινο ταξιδιώτη - παρά μόναχα σε τέρατα - να επιστρέψουν, παραβιάζοντας τα συμβατικά όρια που χωρίζουν το καλό από το κακό, το ανθρώπινο από το απάνθρωπο, το φυσικό από τον πολιτισμό.

Διαβάζοντας και εξετάζοντας κλασικές μορφές τεράτων, είτε πρόκειται για τον Κρόνο που τρώει τα παιδιά του, τον δράκουλα που διψάει συνεχώς για αίμα, τον Χάιντ ως άλλερ εγώ ενός ευσεβούς γιατρού ή το τέρας του Φρανκενστάιν που αποκαλείται το πράγμα, έχουμε να κάνουμε με φιγούρες της ετερότητας, ξένους και απόκληρους. Προσωποποιούμε τη φρίκη του άλλου, την ντύνουμε με μακριά, κοφτερά δόντια, της προσδίδουμε μια ακαταμάχητη επιθυμία για ωμή βία και τη θεωρούμε κίνδυνο για τη συλλογική μας ασφάλεια. Το απόβλητο, το καταραμένο απόθεμα είναι απειλή για την κοινωνία, ενσαρκώνει το χειρότερό μας εφιάλτη. Είναι ο απόλυτος Άλλος, αυτό που θεωρούμε πως βρίσκεται τόσο μακριά από το εγώ που δεν μπορούμε να το συλλάβουμε, ή ακόμα αντίθετα, βρίσκεται τόσο κοντά μας, τόσο βαθιά ριζωμένο μέσα μας, που

πάλι αδυνατούμε, ή αποφεύγουμε να το διανοη-
θούμε. Άρα το δαιμονοποιούμε, το ονομάζουμε
Φρανκενστάιν και φαντασιωνόμαστε πως πνίγει
ανήμπορα μικρά κοριτσάκια σε πηγάδια.
Η φρίκη είναι το όνομα που δίνουμε στην αβεβαι-
ότητα και την ασυνέχεια της ύπαρξής μας. Είναι
ο φόβος και ο τρόμος πως μπορεί να είμαστε
κάτι άλλο από αυτό που νομίζουμε ή επιθυμούμε,
πως μπορεί να προσβληθούμε από κάτι το οποίο
με τόσο σθένος και κόπο έχουμε καταφέρει να
αποκρύψουμε και να καταπιέσουμε. Η ετερότη-
τα που κρύβεται μέσα στο εγώ μας αποτελεί τη
μεγαλύτερη φρίκη, μία φρίκη που αδυνατούμε να
αποβάλλουμε όσο και να μας το υποβάλλουν οι
κοινωνικές μας καταβολές, μία φρίκη που αποτελεί
ένα κομμάτι αναπόσπαστο από την ύπαρξή μας.
Οδηγούμαστε λοιπόν στη σκέψη του τι μπορεί
να είναι ή, τουλάχιστον, να αναπαριστά αυτό το
έμφυτο «κακό» που είναι κομμάτι του εαυτού μας
και κατά καιρούς παρατηρούμε πως απλώνει τα
πλοκάμια του και ξεγλιστρά από μάτια, στόμα,
μύτες, αυτιά κλπ προς τα έξω. Τι συμβολίζουν τα
τέρατα που τόσο φοβόμαστε να βρούμε στα σκο-
τεινά μέρη της ζωής μας;
Ίσως αποτελούν το φόβο της σωματικότητας και
της ωμότητας που αυτή φέρει. Ο Stephen Mulhall,
αναφερόμενος στο γνωστό alien του Ridley Scott,

υποστηρίζει πως συμβολίζει το φόβο γύρω από πχ
τη σεξουαλική ετερότητα, τη φαλλική διείσδυση,
τη γενετήσια βία, τον τοκετό, την εγκυμοσύνη,
την αναπαραγωγή, τη γέννηση και το θάνατο. Το
alien, γράφει, «αναπαριστά την επιστροφή στο
καταπονημένο ανθρώπινο σώμα, την αναπόφευκτη
μετοχή μας στο βασίλειο της φύσης-της ζωής».
Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει πως, παρόλο
που το alien είναι ένα πλάσμα που ήρθε από το
«αλλού» και αποτελεί το «ξένο σώμα», στην γνω-
στή ταινία έχει τη δυνατότητα να «γεννιέται» και
να «αναπαράγεται» από τα μέσα προς τα έξω, χρη-
σιμοποιώντας το ανθρώπινο σώμα ως εκκολαπτή-
ριο. Το «κακό», ο «δαίμονας» βρίσκεται μέσα στον
άνθρωπο, κρυμμένος στο εσωτερικό του έως ότου
να ωριμάσουν οι συνθήκες για να εξωτερικευτεί
το «monster within». Ο άνθρωπος τελικά ενσαρ-
κώνει τον ίδιο του τον εφιάλη και τον κουβαλά
πάντα μαζί του, ανήμπορος να τον αποβάλλει. Τον
βαφτίζει λοιπόν τέρας, δαίμονα, κακό, καθιστώ-
ντας τον ως το απόλυτο «Άλλον», δημιουργώντας
το παράδοξο της παλινδρόμησης του «καλού» και
του «κακού» μέσα σε ένα σώμα και μία ύπαρξη,
καθιστώντας για άλλη μια φορά, με τα λόγια του
Καντ, «το ηθικά Αγαθό και το Κακό ως αδιαφορο-
ποίητα».
Κρύβουμε μέσα μας λοιπόν ένα απόβλητο, ένα

«απολεσθέν αντικείμενο», ένα απεχθές Πραγματικό (ίσως βέβαια το μόνο Πραγματικό), το οποίο δεν είναι τίποτα άλλο από την άλλη όψη του παραδείσου που τόσο επίμονα αναζητούμε, έναν παράδεισο που χάσαμε για πάντα όταν εισήλθαμε στον κόσμο του λακανικού εγώ και άλλου, τον κόσμο της αναπαράστασης, της αλλοτρίωσης και της γλώσσας.

Η επιστροφή του απωθημένου

Έχουμε να κάνουμε λοιπόν με ένα αδιανόητο, δίχως όνομα, Πράγμα.

Ίσως αυτό το πράγμα να είναι και το ίδιο ετεροκαθορισμένο. Νομίζω θα ήταν ασύλληπτο πια να μπορέσουμε να πούμε πως αναφερόμαστε σε έννοιες φυσικές, ή μάλλον έμφυτες, χωρίς στοιχεία κοινωνικής κατασκευής. Αν λοιπόν το ηθικό και το ανήθικο είναι ένα και το αυτό, ή με τα λόγια του Žižek, «το αδιανόητο περιεχόμενο του ηθικού Νόμου ως καθαρή μορφή είναι το «διαβολικά κακό»», το Πράγμα σίγουρα μετασχηματίζεται, αλλάζει μορφή και προεκτάσεις, εξελίσσεται και ελίσσεται στις ρίζες της σύγχρονης κοινωνίας. Γλιστρά

ανάμεσά μας, βαδίζει στους δρόμους της αμαρτίας και της βεβήλωσης της ιερότητας της ύπαρξης και με έναν αμοραλιστικό μηδενισμό μας υπενθυμίζει συνεχώς τη μικρότητα του καθωσπρεπισμού μας, τις βαθιές ρίζες της αλλοτριωμένης μας ύπαρξης, αλλά και τη γοητεία ίσως, την ένταση και τη έκσταση που αναπόφευκτα κουβαλά η σάρκα μας, η γυμνή μας ύπαρξη. Αποτελεί τη κοινωνικά, θρησκευτικά, νομικά, ηθικά και υπαρξιακά χειρότερη εκδοχή του εαυτού μας, ένα ολοδικό μας τέρας που στρέφοντάς του την πλάτη και βαφτίζοντάς το απόβλητο - απωθώντας το στα πιο απόκρυφα μέρη της ψυχοσύνθεσής μας - εξαγριώνεται ολοένα και πιο πολύ, ψάχνοντας συνεχώς πιο απεγνωσμένα μια διέξοδο, μια τρύπα από την οποία μπορεί να ξεχυθεί σαν χείμαρρος προς τα έξω.

Από το μεταμοντέρνο υποκείμενο στο υπερμοντέρνο ζόμπι.

Η ικανοποίηση δεν επιτυγχάνεται ποτέ. Ψάχνουμε διαφορετικά αντικείμενα και καταστάσεις ικανοποίησης, πληθαίνοντάς τες, διαστρεβλώνοντάς τες, διαμορφώνοντας το “ύπερ”. Ένα πραγματικό δομημένο πάνω στον κατακερματισμό και προσομοίωση των εμπειριών και αναγκών μας.

Το υπερμοντέρνο ζόμπι είναι μόνο του, δεν επισυνάπτει σχέσεις, κυκλοφορεί σε μάζες χωρίς την ικανότητα της σκέψης, με έναν μόνο σκοπό: την εύρεση του καταναλωτικού του αντικειμένου, την ανθρώπινη σάρκα. Αποτελεί την αντανάκλαση ενός Πραγματικού που έχει πέσει θύμα της πολιτισμικής ανάγνωσης της εποχής μας.

Θα μπορούσαμε να πούμε πως αποτελούν ένα φροϋδικό ανοίκειο. Ένα εξωτερικά άγνωστο αλλά εσωτερικά τίποτα άλλο παρά γνωστό. Είναι μια εικόνα μας, μια εσωτερικότητα μας στην αποσύνθεσή της, αλλά και απαλλαγμένη από κάθε υλικότητα που τη χαρακτήριζε. Το σώμα των ζόμπι είναι ακριβώς σαν το δικό μας, μόνο που δεν είναι καθόλου. Δεν αποτελεί ένα κέλυφος της ύπαρξης, την φανταστική δόμηση μέσω της γλώσσας. Είναι ένα μη-σώμα, με τρύπες, καψίματα και κοψίματα, δαγκώματα και τραύματα. Εκτίθεται στις χειρότερες συνθήκες χωρίς να επηρεάζεται από αυτές. Αποτελεί ταυτόχρονα μια μηχανή που ψάχνει το θύμα της αλλά και μια άμυνα ενάντια στην “υγιής” και “όμορφη” κοινωνία, την κοινωνία των γυμναστηρίων, του κραγιόν, του θεάματος. Τι κάνει όμως ένα ζόμπι μη-ανθρώπινο; Όχι επειδή είναι βιολογικά και “εγκεφαλικά νεκρό”, όσο το γεγονός πως ο νους τους βρίσκεται έξω από τον κόσμο της γλώσσας. Αν η ύπαρξή μας καθορίζεται και διαμορφώνεται από την είσοδό μας στη γλώσσα και τις νόρμες της, τα ζόμπι δεν είναι δυνατό να είναι “human”. Κινούνται με βάση τις οπτικές και οσφρητικές ίσως ορμές, χωρίς να ψάχνουν για την ικανοποίηση μέσα από τον “άλλον”. Βιώνουν μονάχα την πίεση των ορμέμφυτών τους, χωρίς το περιτύλιγμα των κοινωνικών δεσμών. Περιπλα-

νιούνται για πάντα, δέσμοι της μίας και μοναδικής ανάγκης τους: την απόλαυση της σάρκας. Πολλαπλασιάζονται χωρίς σταματημό, δημιουργώντας μια νέα επιθυμία, ένα συνδετικό νήμα μέσα στην ασυνέχεια της ζωής, τη ζομπική ορμή θα λέγαμε. Δεν πρόκειται όμως για επιδημία έτσι όπως τη γνωρίζουμε, αλλά την αναπαράσταση μιας επιδημίας, αντικείμενο της οποίας είναι ο φόβος. Ο φόβος του μεταμοντέρνου, της φόβος της αποκάλυψης, της αμαρτίας και της βεβήλωσης, ο φόβος του Άλλου. Μέσω της “μόλυνσης”, της “επιδημίας”, της “πανδημίας”, το Τερατώδες Πράγμα μέσα μας βγαίνει στην επιφάνεια. Εμφανίζεται με τη μορφή μιας αμοραλιστικής ύπαρξης, μιας δίχως αναστολές φιγούρας. Το Τρομακτικό Πραγματικό που χάσαμε με την είσοδό μας στη γλώσσα εξωτερικεύεται, ξεγλιστρά προς τα έξω με τη μορφή έκρηξης. Η αποβολή και η καταπίεση του εσωτερικού μας τέρατος δημιουργεί το φούσκωμα και τον μαξιμαλισμό της - στα μάτια μας - αποκρουστικότητάς του και τη βιαιότητα και ωμότητα της πορείας του. Δεν πρόκειται για τίποτα άλλο από μια εκδοχή του εαυτού μας, ένα άλτερ εγώ ίσως, έναν ολοδικό μας *mr Hyde*.

“Μονάχα το ανθρώπινο μπορεί να γίνει απάνθρωπο. Αν κάτι είναι τερατώδες- και δεν πιστεύουμε στα τέρατα - τότε μόνο άνθρωποι είναι υποψήφιοι

για το τερατώδες.”-Stanley Carell.

.Ένας φόβος που γεννά καχυποψία, την αίσθηση του αβοήθητου, την παρανοϊκή άμυνα, ένας φόβος που γεννά τα ζόμπι. Ένα μονάχα ζόμπι δεν αποτελεί κίνδυνος, αλλά ποτέ δεν παραμένει ένα. Δαγκώνει, τρέφεται και “αναπαράγεται” και δημιουργεί μια μάζα που μπορεί να σκαρφαλώσει, ρίξει, καταστρέψει κάθε τοίχος άμυνας που προσπαθούμε να υψώσουμε ώστε να σωθούμε από την αποσύνθεση, την τερατοποίηση, τη χειρότερη εκδοχή του εαυτού μας.

Ένα και ένα κάνουν τρέλα

Με την ίδια θεατρικότητα αλλά και κριτική εισερχόμαστε στην έννοια της τρέλας. Ο Pascal μας είπε: “Όλοι οι άνθρωποι είναι τόσο αναπόφευκτα τρελοί που όποιος δεν είναι τρελός, είναι διπλά τρελός.” και αποτελεί τη φράση που μας εισάγει στην ιστορία της τρέλας του Μ. Φουκώ.

Πάραυτα, όπως και στο προγραμματικό ποίημα, επιθυμούμε συνεχώς να είμαστε απόλυτα πιστοί στη γλώσσα της μη-τρέλας, στη γλώσσα της κυρίαρχης λογικής, της τυχόν επιστημονικής γνώσης και της τάξης που προσφέρει η ιατρική. Ονομάσαμε τη μικρότητά μας φύση και κανονικότητα και έκτοτε γεννήθηκαν και εκδιώχθηκαν

και όλοι όσοι δεν υπάκουσαν στη νόρμα μας. Οι μη-κανονικοί είναι επικίνδυνοι, τρομακτικοί και τέρατα στην ντουλάπα μας.

Γεννήσαμε τις “κλινικές” περιπτώσεις και παθολογίες και η λογική λεηλάτησε και δυναστεύει τη μη-λογική, στερώντας κάθε αλήθεια μπορεί να ονομαστεί “τρέλα”, “αρρώστια”. Σε τι διαφέρει όμως η τρέλα από τη μη-τρέλα; Πάνω σε ποια βάση χωριζόμαστε “τρελούς” και “νορμάλ”, σε “αρρώστους” και “υγιείς”; Η τρέλα και η μη-τρέλα, αδέρφια σιαμαία και πριν γεννηθούν αχώριστα, δε συνομιλούν πια και ως αποτέλεσμα είμαστε ή λογικοί (sane) ή τρελοί (insane). Η γλώσσα της ψυχιατρικής άλλωστε δεν είναι παρά ένας μονόλογος για την τρέλα και η αντιμετώπιση της τρέλας κάτω από το πέπλο της λογικής δημιουργεί το παράδοξο της “διπλής τρέλας”. Αν απαρηνηθούμε την τρέλα, είμαστε διπλά τρελοί. Είμαστε αυτοί που οι ίδιοι τόσο φοβόμαστε, αυτοί που κλειδώνουμε στα ιδρύματα και αυτοί που τους κοιτούν μόνο γιατροί που οι ίδιοι έχουμε καταστήσει υπεύθυνους για τη διαχείριση για τα ζητήματα της τρέλας. Ο διάλογος έχει σταματήσει και το μόνο που απομένει είναι η σιωπή, μια σιωπή που προέρχεται παραδόξως από το μονόλογο της λογικής και της μη-τρέλας.

Ο τρελός λοιπόν είναι ο λεπρός που κλειδώσανε

στο λεπροκομείο μέχρι να σαπίσει, οι μάγισσες που κήκαν στην πυρά, ο αλκοολικός συγγραφέας που μισεί τις γυναίκες, ο παρανοϊκός σαδιστής που έχει σκελετούς στην ντουλάπα. Είναι ο απόκληρος της κάθε κοινωνίας, ο επικίνδυνος για τη δημόσια “υγεία”, αυτός που τρέμουν μη διαδοθεί ο παρα-λογισμός του.

Με ποικίλους αρχαίους, μεσαιωνικούς, αναγεννησιακούς και σύγχρονους, με όρους ταυτόχρονα επιστημονικούς, κοινωνικούς και θρησκευτικούς, ο τρελός είναι μια βεβηλωτική ύπαρξη, μια ανωμαλία, μια ύβρις που απαιτεί νέμεσις και σωφρονισμό.

Η σύγκρουση της λογικής με την τρέλα υπήρξε ανέκαθεν δραματική (και ύστερα κινηματογραφική), πάντα με τη μορφή Αρμαγεδδών, η αιώνια μάχη του καλού με το κακό, του ηθικού με το ανήθικο, του αγνού με το ανίερο, του καθαρού με το βρόμικο. Η τρέλα είναι πια η εικόνα της Πτώσης του ανθρώπινου νου, της Κρίσης της ανθρώπινης ύπαρξης και την Προσβολή της αιώνιας ψυχής του ανθρώπου. Ο εγκλεισμός, η τιμωρία και ο σωφρονισμός λοιπόν είναι απαραίτητα και αναγκαία. Η τρέλα φιμώνεται, κλειδώνεται εντός των τειχών της μακαριότητας των νορμάλ και των ειδικών νορμάλ που την αναλύουν τόσο λεπτομερώς που στο τέλος ξεχνιέται και δημιουργείται ένα μια

δομή ακλόνητη, στερημένη από φαντασία, βουβή και ακίνητη. Το ακίνητο δημιούργημα του Λόγου ενάντια στο Παρά-Λογο.

Βυθιζόμενοι μέσα στη γοητεία της τρέλας, αναρωτιόμαστε ποια είναι τελικά η τρέλα, όταν αυτή ετεροκαθορίζεται συνεχώς από τη μη-τρέλα, τη λογική. Αν θεωρήσουμε πως η γλώσσα της λογικής δομείται και καθορίζεται από την εξουσία και την κυρίαρχη κουλτούρα, τότε συνεπάγεται πως οτιδήποτε έξω από αυτήν, οποιοδήποτε στοιχείο εναντιώνεται σε αυτήν, αποτελεί προϊόν τρέλας, ένα σύμπτωμα. Σχηματίζεται μια εξίσωση, μια παρομοίωση ανομίας και αρρώστιας. Η τρέλα βρίσκεται απέναντι από το Νόμο και προσωποποιεί το χάος, την ανομία και την αναρχία που τόσο προσπαθεί να ταξινομήσει η Λογική. Οι μάγισσες ήταν βέβηλες, οι γκέι ύβρις και οποιαδήποτε αντίσταση στη σκληρότητα της Λογικής αμαρτία.

Η τρέλα δεν είναι δυνατό να συνυπάρξει με την Τάξη και τη γλώσσα της μη-τρέλας. Βρίσκεται συνεχώς σαν εμπόδιο μπροστά της, χορεύει στη σκιά της και καλεί όλους τους τρελούς της να μολύνουν την ενοχή και τον καθωσπρεπισμό της κοινωνίας.

Αν ήμασταν δραματικοί

Η ενοχή είναι η καταδίκη μας και η τιμωρία το δημιούργημα του πειθαναγκασμού μας. Προικίστηκε με νου, με κριτική σκέψη και με τη δυνατότητα πολιτισμού. Και πνιγήκαμε. Πνιγήκαμε στη δημιουργία κανόνων και περιορισμών. Βασίσαμε και οργανώσαμε την ύπαρξή μας πάνω σε θεούς και τέρατα, αρχηγούς και σκλάβους, πίστες και απιστίες.

Εξοστρακίσαμε τη ζωή και την παραδώσαμε στο σκοτάδι του θανάτου. Γεμίσαμε την ηδονή της ζωής με τύψεις και μιζέρια και φτιάξαμε μόνοι μας το κλουβί από το οποίο τώρα δεν μπορούμε να ξεφύγουμε.

Βεβηλώσαμε αυτό στο οποίο ήμασταν ήδη αρκετά ανόητοι να προσδώσουμε ιερό χαρακτήρα. Η ιερότητα εμπεριέχει τη δημιουργία δίπολων, ψευδοδίπολων, σωστού-λάθους, καλού-κακού, αγνού και αμαρτωλού. Η μικρότητα και η αστείρευτη αλαζονεία μας είχε ως αποτέλεσμα να κατορθώσουμε το ακατόρθωτο. Οριοθετήσαμε και περιορίσαμε αυτό που εξ' ορισμού ήταν αδύνατο να περιοριστεί. Περικλείσαμε το ανείπωτο μεγαλείο της ζωής στα στενά και μίζερα όρια της ασυνέχειάς μας, του καθωσπρεπισμού μας, της αδιανόητης βίας της παραγωγής, του εμπορεύματος, της ανταλλαγής των πάντων. Η βάση αυτού του κόσμου εσωκλείει και ταυτίζεται πια με την ενοχή της ίδιας του της ύπαρξης. Φοβόμαστε την παραγωγικότητα, την αντιπαραγωγικότητα, τον έρωτα, το μίσος, τον χρόνο, το άχρονο, την ελευθερία και τη σκλαβιά, τη ζωή και το θάνατο. Αλλάξαμε τον ορισμό της ζωής και της ύπαρξης. Τους προσδώσαμε δικό μας νόημα, λεξιλογικό και κοινωνικά κατασκευασμένο, απόλυτα ενταγμένο στην έλλειψη της γλώσσας και το ίδιο ανομολόγητο και ενοχικό με το σώμα και το νου μας.

Συνομιλίες αγωνίας μεταξύ
του παλιού και του νέου
ή
ωδή στην ξεφτίλα*

*έξευτελίζω < έξ + εϋτελής < εϋ + τέλος)

*σκέψεις και ανυσιχίες στην εξέλιξη του τερατώδους σε
σχέση με το ανθρώπινο*

Αν το αρχικό σκεπτικό αναφέρεται σε μια εξέταση
μιας σχέσης, ακολουθεί το δομικό ερώτημα που
εμπεριέχει τον κίνδυνο κατάρρευσης όλων των
προηγούμενων σκέψεων.

Είναι δυνατό να μιλάμε για μια “συμβίωση” του
παλιού με το καινούργιο, μια συνομιλία ουσια-
στικά μεταξύ αυτού που γνωρίζουμε (ή νομίζουμε
πως γνωρίζουμε) και αυτό που φοβόμαστε να
κοιτάξουμε κατάματα (αν και μάλλον όλα φοβό-
μαστε να τα κοιτάξουμε κατάματα); Ακόμα και σε
θεωρητικό και ακαδημαϊκό επίπεδο, ακόμα και στο
“ασφαλές” κλουβί του φανταστικού κόσμου και
της λογοτεχνικής αφήγησης, πώς μπορεί κανείς να

έχει αρκετή αυτοπεποίθηση (ή ίσως και αλαζονεία)
ώστε να πιστεύει πως είναι αυτονομία δυνατή
αυτή η συνομιλία;

Ίσως θα έπρεπε να εξετάσουμε λίγο τις λέξεις
“συμβίωση”, “συνομιλία”, “σχέση”. Αν αυτές οι
έννοιες αναφέρονται σε μία σύνθεση υποκειμένων
και καταστάσεων και σε μια παράθεση-ουρανο-
κατέβατη τοποθέτησή τους στο χωροχρόνο, θα
πρέπει να αναρωτηθούμε αν ισχύει η δυνατότητα
σύνθεσης οποιωνδήποτε συστατικών στοιχείων
επιλέξουμε ή δημιουργήσουμε.

Στην περίπτωση μας λοιπόν, έχουμε να κάνουμε με
ένα δίπολο (όσο θολά και να είναι τα όρια αυτού)
παρελθόντος και παρόντος, νέου και παλιού. Θα
μπορούσαμε να αναρωτηθούμε και να φοβηθούμε
τη φύση του καινούργιου - ως άγνωστη - και να
αμφισβητήσουμε τη δυνατότητα να συνομιλήσει με
το - για το ίδιο - ξεπερασμένο.

Εδώ όμως, προσωπικά, ο φόβος μου είναι ο αντί-
στροφος. Το άγνωστο και το καινούργιο εμπεριέ-
χουν μια ελπίδα, μια δυνατότητα έκπληξης και ένα
στοιχείο πειραματισμού, όχι επειδή είναι de facto
καλύτερο, αλλά ακριβώς επειδή δεν το γνωρίζου-
με. Δεν μπορούμε να είμαστε προκατειλημμένοι ή
τρομολάγνοι προς κάτι που δεν ξέρουμε, κάτι που
αναμένεται να μας αποκαλυφθεί σταδιακά. Και το
γεγονός αυτό είναι που φέρνει και την ελπίδα, την

υπόσχεση και τον ενθουσιασμό του καινούργιου. Μία υπόσχεση για αλλαγή (άσχετα αν αυτή η ελπίδα είναι κούφια και η υπόσχεση άδεια)
Το παλιό όμως είναι μια άλλη ιστορία. Μια ιστορία ήδη γραμμένη - από άλλο χέρι από το δικό μου/μας - και μια φύση ήδη σχηματοποιημένη. Πρόκειται για κάτι το οποίο έχει ήδη αναλωθεί και καταναλωθεί στον εαυτό του, κάτι που, όπως φαίνεται - αν και ξεπερασμένο - , δεν μπορεί να ξεπεράσει τον ίδιο του τον εαυτό, την καταδίκη που το ίδιο δημιούργησε.
Αυτό είναι που με τρομάζει τελικά. Αν σε μια ματιά σε μια νέα κατάσταση - ενώ υφίσταται με μια μορφή ακόμη η παλιά - το νέο και το παλιό όχι μόνο διαμάχεται (πράγμα αναμενόμενο) αλλά τελικά αλληλοακυρώνονται, τι μπορεί να σκεφτούμε; Αν συμβίωση σημαίνει και την αλληλοεπηρέαση και εξέλιξη του ενός μέσα από τον άλλον, αναρωτιέμαι: τι μπορεί πια να έχει να προσφέρει το ανθρώπινο στο μετανθρώπινο, εκτός από τις περιπτώσεις που χρησιμεύει απλά ως αναλώσιμο (δημιουργώντας τελικά μια πολύ σκληρή σχέση εξουσίας η οποία δεν ήταν καθόλου θεμιτή); Αν το καινούργιο έχει γεννηθεί από την άρνηση της κύριας (πια) ουσίας του παλιού και έχει αναδυθεί από την υποτίμηση, το ξεπέραςμα και ακόμα την επιθυμία καταστροφής αυτού; Τι δυνατότητα σύν-

θεσης υπάρχει τελικά;
Σε μια προσπάθεια να αποφευχθεί ένας σκληρός νιχιλισμός - ο οποίος όλο και πιο πολύ προσπαθεί να ξετρυνώσει και να φωνάξει μετά τις αναγνώσεις και σκέψεις των τελευταίων βδομάδων - προσπαθώ να βρω έναν λόγο συνέχειας ύπαρξης του ανθρώπινου και τον τρόπο συμβολής του σε αυτή την καταραμένη συμβίωση. Μέχρι τώρα, όσο γοητευτική είναι η εξέταση και η φαντασίωση της μετανθρώπινης δραστηριότητας μέσα από σκέψεις, αφηγήσεις και αναγνώσματα, τόσο αδυνατώ όλο και περισσότερο να μην υποτιμήσω εντελώς το ανθρώπινο και τις νόρμες του. Σε έναν κόσμο-αποκάλυψη, μια δυναμική και ραγδαία εξελισσόμενη πραγματικότητα, το ανθρώπινο συνεχίζει να περιστρέφεται γύρω από την ίδια του την αποτυχία και να συνεχίζει να υπακούει στο θάνατο της ζωής. Συνεχίζει να ψέλνει πάνω στην καταπίεση της επιθυμίας, την ενοχή της απόλαυσης και το αξιοθρήνητο σκοτάδι της απάνθρωπης ιστορίας του. Μήπως τελικά είναι αυταπόδεικτο πως το (απάνθρωπο) ανθρώπινο είναι καταδικασμένο να εξαλειφθεί από αυτόν τον κόσμο, να (αυτο)καταστραφεί στο “φως” της αμφισβήτησής του;

Βιβλιογραφία

- Michel Foucault, *Η ιστορία της τρέλας*, Ηρίδανος, μτφ: Αμπατζοπούλου Φραγκίσκη, 2004
- Dylan Trigg, *The Horror of Darkness: Toward an Unhuman Phenomenology*, *Speculations: Journal of Speculative Realism* (Volume 1: Issue 4), 2013
- Anthony Cunningham, *The Grand Guignol*, Ista, London, 2011
- Martin McDonagh, *Theater of laughter and blood*
- Mgr. Viktória Prohászková, *The Genre of Horror*, *American International Journal of Contemporary Research* (Volume 2: Issue 4), 2012
- Janelle Leigh Vermaak, *Horror versus terror in the body genre*, *All Masters and Doctoral Theses and Dissertations* (Volume 1), 2008
- Michel Foucault, *Οι μη κανονική, Παραδόσεις στο κολέγιο της Γαλλίας (1974-1975)*, Βιβλιοπωλείον της Εστίας, 2010, μτφ: Σωτήρης Σιαμανδούρας
- Jonathan David York, *Flesh and consciousness: Bataille and the Dionysian*, *JCRT* (Volume 4: Issue 3), 2003
- Franz Kafka, *In the Penal Colony*, Kurt Wolff Verlag, 1941, tr: Eugene Jolas
- Giorgio Agamben, *Homo Sacer. Κυρίαρχη εξουσία και γυμνή ζωή*, Scripta, 2005, μτφ: Παναγιώτης Τσιαμούρας
- Sarah Juliet Lauro, Karen Embry, *A Zombie Manifesto: The Nonhuman Condition in the Era of Advanced Capitalism*, *Boundary* (Volume 2), 2008
- Stephen Prince, *The horror film*, New Brunswick (N.J.) ; London : Rutgers university press, 2004
- Slavoj Žižek, *NO SEX, PLEASE, WE'RE POST-HUMAN!*
- Slavoj Žižek, *Welcome to the Desert of the Real*, Verso Books, 2002
- Slavoj Žižek, *The thing from inner space on Tarkovsky*, 1999
- Georgio Agamben, *Βεβηλώσεις*, Εκδόσεις Άγρα, 2000, μτφ: Παναγιώτης Τσιαμούρας

Λιου Ντάλιν, *Η αυτοκρατορία της επιθυμίας, η ιστορία της σεξουαλικής χωής στην Κίνα*, Μεταίχμιο, 2009

Richard Kearney, *Ξένοι Θεοί και Τέρατα*, Ίνδικτος, 2006,
μτφ: Νίκος Κουφάκης

Umberto Eco, *Η ιστορία της ασχήμιας*, Καστανιώτη, 2007, μτφ: Δήμητρα Δότση, Ανταίας Χρυσοστομίδης

Paul Chan, *The essential and incomplete Sade for Sade's sake*, Badlands Unlimited, 2009

Joep Van Lieshout, *Slave City*, Albion, 2008

Brian Sawyer, *DIY Bookbinding*, O'Reilly Media, 2011.

Φιλμογραφία

Rodney Ascher, *Room 237*, 2012

Alfred Hitchcock, *Psycho*, 1960

Pier Paolo Pasolini, *Salò / the 120 Days of Sodom*, Marquis de Sade, 1975

George A. Romero, *Dawn of the Dead*, 1978

Ridley Scott, *Alien*, 1979

Sean S. Cunningham, *Friday the 13th*, 1980

Wes Craven, *A Nightmare on Elm Street*, 1984

Wes Craven, *Scream*, Kevin Williamson, 1996

Adam Simon, *The American Nightmare*, 2000

Jason Paul Collum, *Screaming in High Heels: The Rise & Fall of the Scream Queen Era*, 2011

Nicole Jefferson, *Story of the Eye*, Georges Bataille, 2012

Το παρόν τεύχος αποτελεί δι-
πλωματική εργασία της φοι-
τήτριας Ο'Σούλλιβαν Μυρ-
τώ, με επιβλέποντα καθηγητή
τον Γιώργο Τζιρτζιλάκη, στα
πλαίσια της σχολής Αρχι-
τεκτόνων Μηχανικών του
Πανεπιστημίου Θεσσαλίας.

Εκδόθηκε τον Φεβρουάριο
του 2015 σε 6 αντίτυπα.

